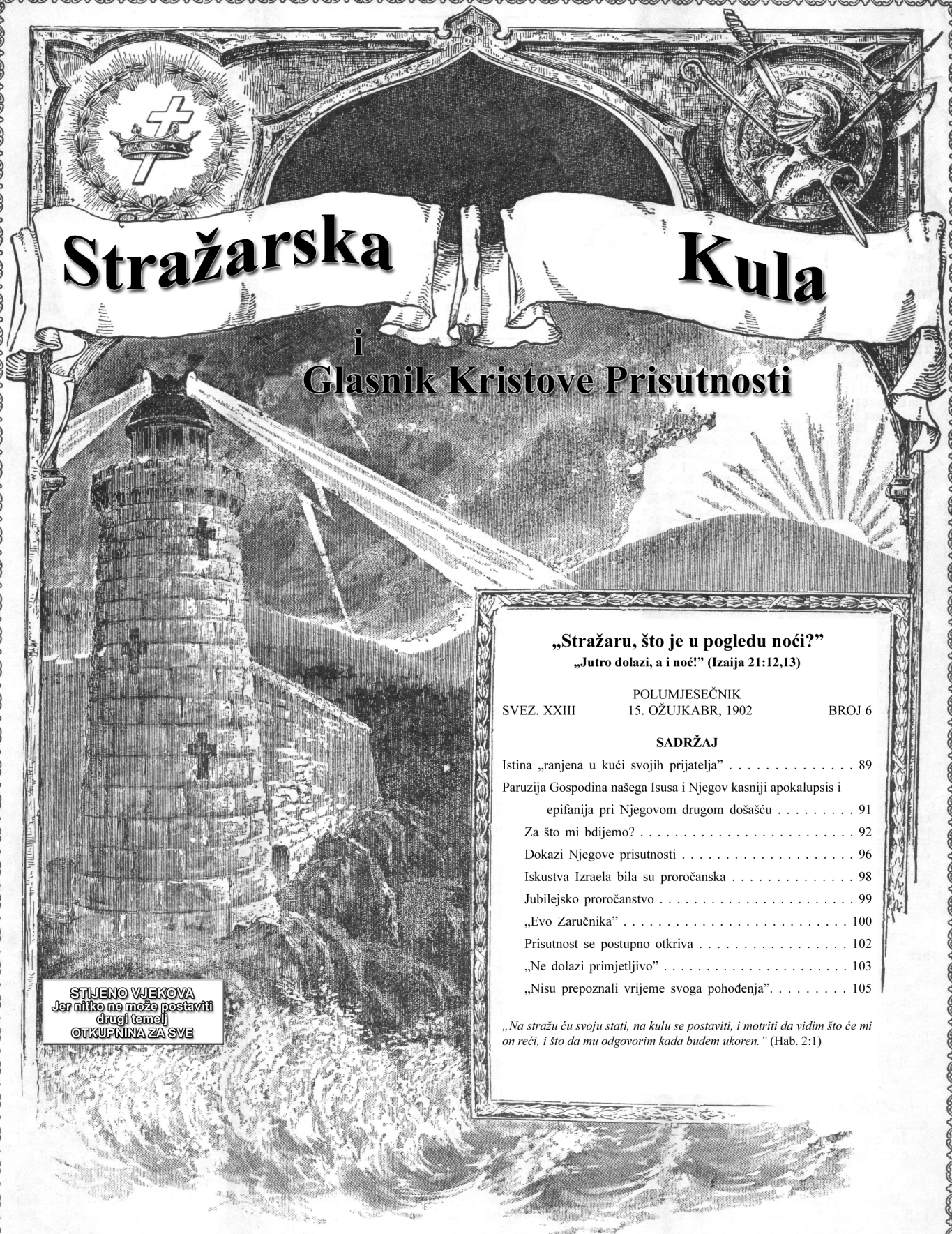

Stražarska Kula

i

Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK

SVEZ. XXIII 15. OŽUJKABR, 1902 BROJ 6

SADRŽAJ

Istina „ranjena u kući svojih prijatelja” 89

Paruzija Gospodina našega Isusa i Njegov kasniji apokalupsis i epifanija pri Njegovom drugom došašću 91

Za što mi bdijemo? 92

Dokazi Njegove prisutnosti 96

Iskustva Izraela bila su proročanska 98

Jubilejsko proročanstvo 99

„Evo Zaručnika” 100

Prisutnost se postupno otkriva 102

„Ne dolazi primjetljivo” 103

„Nisu prepoznali vrijeme svoga pohođenja”. 105

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave; jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja," koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje." On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine," i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke" su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve." (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena." (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerili smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM" ŽIVOG BOGA – njegova „građevina„ čija gradnja traje cijelo Evanđeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen" ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja", „izabranog i dragocjenog" bude bio spreman,Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za *svakoga*, „otkupnina za sve" i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava *svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet*" u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest", biti „sudionikom božanske prirode", i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će *svi* dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

ISTINA „RANJENA U KUĆI SVOJIH PRIJATELJA”

„Moje misli nisu vaše misli, niti su vaši planovi moji planovi, govori Gospodin; jer kao što su nebesa viša od zemlje, tako su moji planovi viši od vaših planova i moje misli od vaših misli.” – Iza. 55:8, 9.

ONI koji tvrde da drugi Kristov dolazak znači kraj razdoblja kušnje, spaljivanje ovoga svijeta i nestanak nade za jadno, palo čovječanstvo u velikoj su mjeri odgovorni za snažne predrasude koje postoje o tom pitanju. Među onima koji tako misle neki su posve savjesni i, barem u određenom smislu, istraživači Biblije, ali njihovo proučavanje nije u skladu sa spoznajom. Oni vole Gospodina ne zbog njegova karaktera, prikazanog u njegovim planovima, nego unatoč svojemu pogrešnom shvaćanju njegovih planova, a time i njegova karaktera. Određene su odlomke Svetoga pisma promatrali s pogrešnoga stajališta i nisu uspjeli razlučiti koji su simbolični, a koji doslovni. Nadamo se da će ovaj članak doprijeti do mnogih takvih, kao i do mnogih onih koji zbog tih pogrešnih prikaza božanskoga plana nimalo ne prihvaćaju obećanja o drugom Gospodinovu dolasku, nego bi radije da on uopće ne dođe, a osobito da ne dođe uskoro. Nadamo se da će svi iz te skupine koji su ozbiljni, pošteni i duhovno nastrojeni, zahvaljujući izlaganju koje slijedi, moći sagledati Gospodinov karakter i plan s drukčijega stajališta te otada čeznuti za tim i moliti se riječima apostola: „Da, dođi, Gospodine Isuse!” Pritom će razumjeti blagoslove koji dolaze s tom blagoslovljenom prisutnošću: svijet će biti preplavljen svjetlom spoznaje Božje dobrote, koja sjaji na licu Isusa Krista, našega Gospodina, a čovječanstvu u cjelini bit će darovani svi blagoslovi koje je božanska milost unaprijed odredila i koje su božansko milosrđe i istina navijestili za utjehu i ohrabrenje Božjega naroda.

„ZEMLJA OSTAJE ZAUVIJEK.”

Unatoč biblijskoj izjavi da „zemlja ostaje zauvijek” (Prop. 1:4), sve vjeroispovijesti kršćanstva zastupaju isto mišljenje o ovoj temi kao i naši prijatelji adventisti drugoga dolaska, s tom razlikom što potonji očekuju skorašnje spaljivanje svijeta, dok većina kršćanstva pretpostavlja da će se to dogoditi u dalekoj budućnosti. Ne optužujemo nijednoga našeg kršćanskog brata za namjerno pogrešno prikazivanje božanskoga plana. Radije kažemo, riječima našega uvodnog teksta, da njihove predodžbe nisu Božje predodžbe i da njihovi planovi nisu božanski planovi – nenamjerno su, na vlastitu štetu, pogrešno shvatili svjedočanstvo Božje Riječi o toj temi. Čitali su o spaljivanju svijeta i u istom se kontekstu prisjetili Gospodinove prispodobe o spaljivanju „kukolja”, a posve su previdjeli činjenicu da su te vatre slikovite i simbolične, kao što su to vatrene kušnje kojima smo sada izloženi kao Božji narod i peći nevolje u kojima smo, po božanskom dopuštenju, katkad bili pročišćeni. (1. Pet. 4:12; Iza. 48:10.) U ograničenom prostoru koji nam je na raspolaganju ne možemo temeljito obraditi ovu temu i razmotriti svaki biblijski tekst koji se na nju odnosi, ali ćemo ukratko skrenuti pozornost na jedan koji će poslužiti kao ključ za razumijevanje drugih.

Navodimo prorokove riječi (Sef. 3:8): „Čekajte na mene, govori Gospodin, do dana kada ću ustati na plijen; jer je moja odluka da okupim narode, da saberem kraljevstva, da izlijem na njih svoj gnjev, sav svoj žestoki gnjev; jer će sva zemlja biti proždrta ognjem moje ljubomore.” To je zasigurno slikovit prikaz dana spaljivanja kakav bi mogao poželjeti čak i najrevniji zagovornik te teorije; takvi smatraju da je on posve dovoljan da nadvlada druge izjave Svetoga pisma prema kojima „zemlja ostaje zauvijek”. Oni, naravno, pretpostavljaju da će toga dana biti spaljena ne samo zemlja nego i svi njezini stanovnici. Međutim, pažljivo čitanje prorokovih sljedećih riječi jasno će nam pokazati da nije tako, nego da će nakon dana spaljivanja ljudi i dalje ostati na zemlji, i to da bi primili blagoslov. Čitamo (redak 9): „Tada ću ljudima [ne uništenima, nego živima i sposobnima] dati čist jezik, da svi prizivaju ime Gospodnje, da mu služe jednodušno.” Tko bi, u svjetlu te daljnje prorokove izjave, mogao sumnjati da su prethodno spomenuti vatra i pustošenje slikoviti – ne nestvarni, nego stvarni u drukčijem, slikovitom, a ne doslovnom smislu?

Taj dan spaljivanja, koji se tako često spominje u Svetome pismu, prema našem razumijevanju, trajat će dulje od dvadeset četiriju sati. Dan gnjeva bit će razdoblje koje će, u pogledu žestine njegova spaljivanja, trajati nekoliko godina – razdoblje čija vatra neće potpuno prestati gorjeti sve do kraja Milenijskoga doba, do kada će s korijenom i granama uništiti sve što je zlo, sve što je suprotno pravednosti, istini i dobroti. Ta vatra Božje ljubomore, odnosno revnosti za pravednost, prema našem razumijevanju, gorjet će na vrlo prirodan način kada je riječ o čovječanstvu i njegovim poslovima. U sadašnje vrijeme Bog na čudesan način dopušta da svjetlo istine sjaji u svijetu. Ne sjaji samo ono svjetlo koje obasjava put pravednika, vodeći Božji narod prema savršenom danu, nego se svjetlo sada odražava i na putu svijeta, otvarajući ljudima oči za ljudska prava i ovlasti, slobode i povlastice, za koje su prije bili slijepi zbog neznanja i praznovjerja. Dolazak svjetla sada izaziva nemir. Stoga se čini da je Gospodinova namjera da sami blagoslovi ovoga vremena, završetka Evanđeoskoga doba, i same okolnosti koje bi, kada bi bile ispravno prihvaćene, trebale ljudima donositi

sreću, izazivaju sve veće nezadovoljstvo. Tako ih korak po korak vode u veliko razdoblje anarhije za koje Sveto pismo jasno pokazuje da će biti vatra nevolje na kraju ovoga doba. Ta će vatra progutati crkvu i državu, vjerske, političke i financijske institucije te cijeli svijet svesti na zajedničku razinu – „vrijeme nevolje kakvo nije bilo otkako je naroda". – Dan. 12:1.

Ta nevolja dolazi kao izravna posljedica blagoslova našega vremena, povećane prosvijećenosti koju uživamo, ali kojoj sebičnost ne dopušta da krene svojim pravim putem i donese razmjeran blagoslov svijetu u cjelini. Umjesto toga, sebičnost pokušava taj blagoslov ograničiti i raspodijeliti samo velikima, mudrima i sposobnima, dopuštajući da tereti života nesrazmjerno teško padaju na mase, sve dok stvorenje koje uzdiše ne bude samo vapilo u očaju nego se u očaju i podigne, izazivajući predviđenu anarhiju i nered – vatru Božje ljubomore, koja će progutati cijelu zemlju, odnosno društvo u cjelini, u svim njegovim dijelovima. Nakon što ta simbolična vatra proguta sadašnje institucije, na njihovim će se ruševinama uzdići pobjedničko Kraljevstvo Božje, tako davno proročeno – isto ono za koje nas je sam Učitelj naučio moliti: „Neka dođe tvoje kraljevstvo; neka bude tvoja volja na zemlji kao što je na nebu." Prorok, kao što smo vidjeli, izjavljuje da će tada Gospodin ljudima dati „čist jezik" – doslovno, čistu riječ. U prošlosti, kao ni u sadašnjosti, ljudi u cjelini nisu bili u stanju razaznati čistu Božju Riječ. Čuli su razne vjeroispovjedne nauke i teorije, više ili manje razumne, a mnoštvo tih „glasova" djelovalo je na njih poput Babela u kojem nisu mogli razaznati Božji glas. Ali kada dođe obećani dan i sadašnje institucije, vjerske kao i svjetovne, podlegnu žestokom, razornom gnjevu naroda, sa svom bijedom i nepravdama koje ga prate, magle predrasuda i praznovjerja razići će se. Blistavo svjetlilo istine zasjat će kako bi čovječanstvu pružilo jasnije i bolje razumijevanje ne samo božanskoga karaktera i božanskoga plana nego i ljudskih prava te ispravnoga načina postupanja i međusobnoga ophođenja. Posljedice će biti blagoslovljene, koliko god strašna bila čaša božanskoga gnjeva koju će svijet prethodno ispiti do dna – slikovito nazvana „vatrom Božje ljubomore".

Iako će, kako smo vidjeli, vatra Božje ljubomore brzo izgorjeti na kraju ovoga doba, drugi tekstovi Svetoga pisma daju nam razumjeti da ona neće potpuno prestati gorjeti sve do kraja Milenijskoga doba – gorjet će protiv svega što je suprotno čistome, dobrome, istinitome, ispravnome i pravednome. Zlo svake vrste bit će spaljeno s korijenom i granama, tako da će na kraju „svi oholi, da, svi koji čine zlo, [slikovito] biti kao strnjika i pepeo pod nogama", u potpunoj podložnosti pravednicima, koji će tada biti potpuno usklađeni s Gospodinom i imati njegov blagoslov za vječni život.

PRAVI CILJ GOSPODINOVA POVRATKA

Kada bi svi koji doista pripadaju Gospodinu jasno razumjeli pravi cilj njegova povratka, nesumnjivo bi svaki iskreni kršćanin čeznuo za tim događajem i iščekivao ga kao slavno ostvarenje svojih najboljih nada i želja, bez kojega bi sve ostale bile bezvrijedne i besmislene. Drugi dolazak našega Gospodina usko je povezan s prvim dolaskom u božanskome planu spasenja. Ulazak grijeha u naš svijet prije šest tisuća godina (obično nazvan „izvorni grijeh") donio je ljudskome rodu umno, moralno i tjelesno propadanje (obično nazvano „pad"), koje doseže svoj vrhunac u smrti. Prema Svetome pismu, ta bi smrt bila beskonačna, vječna, da nam Bog u svojemu milosrđu nije osigurao pomoć – otkupnu cijenu u Gospodinu Isusu i njegovoj žrtvi. Tu je pripremu za otkupljenje naš Gospodin ostvario pri svojemu prvom dolasku. Bili smo „otkupljeni dragocjenom krvlju Kristovom".

Ali postoji razlika između našega otkupljenja i našega izbavljenja, kao što postoji razlika između kupnje nekoga predmeta i njegove isporuke. Svijet je kupljen dragocjenom krvlju, ali još nije izbavljen. Još se muči i opterećen je prokletstvom, izvornim grijehom, teretima, poteškoćama i nedostatcima svake vrste. Što je sada potrebno? Odgovaramo s apostolom da „cijelo stvorenje uzdiše i zajedno trpi bol sve do sada, čekajući očitovanje sinova Božjih", preko kojih će izbavljenje tek biti ostvareno. (Rim. 8:19–22.) A kada će se ti sinovi Božji očitovati? Ti su sinovi Božji izabrana Crkva ovoga Evanđeoskoga doba, koja se sada iskušava i provjerava, ne prema tijelu, nego prema duhu, prema svojoj volji i željama srca. Nakon što prođu Gospodinovo odgajanje i stegu, ti će sinovi Božji u srcu biti prepoznati kao „preslike Božjega ljubljenog Sina", koliko god još bili nesavršeni u pogledu tijela. Oni će prvi doživjeti izbavljenje pri drugom Gospodinovu dolasku. U Svetome pismu različito su označeni: kao „kraljevsko svećenstvo" pod velikim Prvosvećenikom; kao udovi Kristova tijela pod Isusom, svojom Glavom; kao „Nevjesta, Žena Jaganjčeva". Oni su „dragulji" čiji će broj Gospodin upotpuniti u prvom uskrsnuću, koji će biti njegovi i sunasljednici s njim u Kraljevstvu. Svijet čeka očitovanje tih sinova, kao što apostol izjavljuje – „čekajući očitovanje sinova Božjih" – a oni se neće očitovati sve do drugoga dolaska svojega Gospodara. „Kad se on pojavi, i mi ćemo se pojaviti s njim u slavi." Vidimo, dakle, da Crkva čeka upotpunjenje broja izabranih koji čine njezino članstvo – sveukupno „malo stado" kojemu je Ocu ugodno dati Kraljevstvo. (Luka 12:32.) Također vidimo da svijet čovječanstva, iako otkupljen, mora čekati još malo dulje. Naime, nedugo nakon što izabrana Crkva bude proslavljena sa svojim Gospodinom i postane njegovom sunasljednicom u Kraljevstvu, njezini će članovi

zajedno s njim, kao Sunce Pravednosti, zasjati s iscjeljenjem u svojim zrakama, kako bi blagoslovili svijet, raspršili njegovu noć te rastjerali magle praznovjerja i otrovne izmaglice zabluda.

S toga se stajališta može vidjeti da drugi Kristov dolazak ne znači samo blagoslov Gospodinovih vjernih u prvom uskrsnuću nego i blagoslov svih obitelji na zemlji, kao što je Gospodin obećao ocu Abrahamu rekavši: „U tvom sjemenu bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji." Velika većina čovječanstva otišla je u zatvor smrti ne primivši taj blagoslov – ne poznajući Boga ni jedino ime dano pod nebom među ljudima po kojem se moraju spasiti. Čak je i među onima koji sada žive samo mali dio ikada čuo za velikoga Otkupitelja, za veliko otkupljenje koje je već ostvario žrtvom samoga sebe i za veliko izbavljenje koje će uskoro ostvariti uspostavom svojega Kraljevstva pravednosti, podvrgavanjem zla i grijeha te vezivanjem Sotone. Ne samo da svi živi narodi, do najudaljenijih krajeva zemlje, moraju saznati da je došla Godina jubileja, koja otkupljene grešnike vraća kući, nego i svi koji su otišli u smrt, taj veliki zatvor u kojem se sada nalazi približno pedeset milijardi pripadnika našega roda – svi oni također moraju čuti dobru vijest. Jer to će, prema obećanju anđela, biti „dobra vijest o velikoj radosti koja će biti za sve ljude". Prema obećanju danom Abrahamu, bit će to blagoslov „za sve obitelji na zemlji". Hvala Bogu za obilježje otkupljenja u njegovu planu; hvala mu i za obilježje izbavljenja koje će uskoro biti ostvareno, iako će početak toga izbavljenja biti popraćen vremenom nevolje kakvo nije bilo otkako je naroda – vremenom vatrenoga gnjeva koje će na kraju progutati sve protivnike pravednosti i donijeti ono blagoslovljeno stanje za koje smo uvjereni da će se u njemu svako koljeno pokloniti i svaki jezik priznati, na slavu Božju. Neposlušni i nevoljni bit će uništeni u drugoj smrti, iz koje neće biti oporavka. – Iza. 45:23; Fil. 2:10; Djela 3:19–23; 2. Sol. 1:9.

PARUZIJA NAŠEGA GOSPODINA ISUSA
I NJEGOVA
NAKNADNA APOKALUPSA I EPIFANIJA

– PRI NJEGOVU DRUGOM DOLASKU. –

„Stoga bdijte jer ne znate dan u koji vaš Gospodin dolazi." „Što kažem vama, kažem svima [vjernicima]: Bdijte!"*

– Mat. 24:42; Mar. 13:37. –

KAKVA god bila narav bdijenja i što god trebalo iščekivati, nema sumnje da poticaj na bdijenje radi događaja čije točno vrijeme nije navedeno podrazumijeva da će oni koji bdiju znati kada se taj događaj dogodi. Misao je ova: Bdijte jer ne znate, kako biste u pravo vrijeme znali. Jasno se daje naslutiti da oni koji ne bdiju neće znati: događaje koje Stražari trebaju spoznati u pravo vrijeme oni će prepoznati u trenutku njihova ispunjenja, dok ih drugi neće prepoznati.

Ovo jedino logično tumačenje Gospodinove opomene u potpunosti potvrđuje nekoliko apostola. Apostol Pavao potiče nas govoreći: „Sami dobro znate da dan Gospodnji dolazi kao lopov u noći; jer kad oni [svijet, nevjernici] budu govorili: Mir i sigurnost, tada će na njih doći iznenadna propast kao trudovi na trudnicu i neće umaknuti. Ali vi, braćo, niste u tami da vas taj dan zatekne kao lopov" (1. Sol. 5:2–4); jer vi, braćo, kao djeca svjetla bdjet ćete te će vas Gospodin prosvijetliti i poučiti. Apostol Petar ukazuje na sredstvo kojim će nas Gospodin poučavati i obavještava nas gdje se nalazimo na stazi „pravednika koja svijetli sve jače do potpunoga dana". Pokazuje da to neće biti čudesnim objavama ni snovima, nego Riječju svjedočanstva, Biblijom. Kaže: „Imamo još sigurniju proročku riječ; dobro činite što pazite na nju kao na svjetiljku koja svijetli na mračnome mjestu, dok Dan ne osvane i Danica ne zasja u vašim srcima." – 2. Pet. 1:19.

Zajedničko svjedočanstvo ovih biblijskih tekstova uči nas da, premda nije bilo ni prikladno ni moguće da Gospodinov narod unaprijed zna išta određeno o točnom vremenu druge prisutnosti Gospodina Isusa i uspostave njegova Kraljevstva, vjerni, oni koji bdiju, ipak će biti obaviješteni kada dođe pravo vrijeme; neće biti ostavljeni u tami sa svijetom. Uzalud je tomu suprotstavljati Gospodinovu izjavu: „O tom danu i času nitko ne zna: ni anđeli na nebu, ni Sin, nego Otac" (Mar. 13:32). Oni koji ovim biblijskim tekstom pokušavaju sebi i drugima dokazati da nitko nikada neće znati ništa o vremenu drugog dolaska otkrivaju da njime dokazuju previše i tako potkopavaju vlastiti argument. Naime, ako to znači da nijedan čovjek nikada neće znati, mora jednako tako značiti da nijedan anđeo nikada neće znati i da ni sam Sin nikada neće znati. Takvo bi tumačenje odlomka očito bilo apsurdno. Sin nije znao u trenutku kada je izrekao ovu izjavu; anđeli tada nisu znali i nijedan čovjek tada nije znao. Ali Sin zasigurno mora znati vrijeme vlastitoga drugog dolaska, barem malo prije nego što se on dogodi; isto tako i anđeli moraju znati malo prije nego što se dogodi. Prava Božja djeca, „oni koji bdiju", kao što smo već vidjeli, trebaju bdjeti kako bi i ona u pravo vrijeme znala te ne bi bila u tami, u neznanju, sa svijetom. A da će njihovo bdijenje biti nagrađeno, zajamčeno je riječima: „Nitko od zlih neće razumjeti, ali mudri [u nebeskoj mudrosti] razumjet će." – Dan. 12:10.

---

*Tako glase najstariji grčki rukopisi.

ŠTO IŠČEKUJEMO BDJENJEM?

Ovo je važno pitanje. Mnogi pripadnici Božjega naroda sablaznili su se, „spotaknuli", o nauk o drugom dolasku našega dragog Otkupitelja zbog neobičnih, pretjeranih, nerazumnih, nelogičnih i nebiblijskih gledišta koja su o toj temi iznosili neki koji tvrde da ljube Gospodinovo pojavljivanje, poznati kao adventisti drugog dolaska. Ali takav je postupak posve pogrešan: ne smijemo odbaciti jedan od najuzvišenijih i najistaknutijih nauka Svetoga pisma samo zato što su neki sukršćani u tome teško pogriješili i navukli određenu mjeru prezira svjetovno mudrih na sve što je povezano s tom temom. Naprotiv, ovaj nauk, poput veličanstvenoga dragog kamena, treba zauzeti prvo mjesto među dragocjenim draguljima božanske istine, odakle svojim sjajem i blistavošću može obasjavati sva povezana i srodna obećanja i blagoslove. Ne treba ga ostaviti u nesavršenome okviru koji skriva njegovu slavu i ljepotu, nego ga treba ponovno pronaći, iznova uokviriti i postaviti na njegovo pravo mjesto, na slavu Bogu i na blagoslov svima koji su iskreno i uistinu njegov narod.

Ne trebamo se ispričavati zbog zanimanja koje osjećamo za ovu uzvišenu temu, u kojoj je usredotočeno sve svjedočanstvo božanske milosti dano preko svih svetih proroka. Prije bi se trebali ispričati oni koji znaju da, odmah nakon nauka o pomirenju za grijeh, drugi Gospodinov dolazak i uskrsnuće mrtvih zauzimaju najvažnija mjesta u Svetome pismu, a ipak su ih zanemarili dok su se prepirali, sukobljavali, borili i prolijevali krv zbog sitnica bez stvarne važnosti, bilo doktrinarne bilo druge.

Trebamo bdjeti iščekujući drugi dolazak onoga koji nas je otkupio i koji je rekao: „Ako odem, ponovno ću doći i primiti vas k sebi." Posebno trebamo imati na umu da naš Gospodin Isus pri svojem drugom dolasku dolazi u veličanstvu i slavi Oca, kao Kralj kraljeva i Gospodar gospodara. Bdijenje ne uključuje samo misao o drugoj prisutnosti našega Gospodina kao Kralja, nego i čudesne rezultate za koje je obećano da će proizaći iz Kraljeva dolaska. Jer dolazak Kralja znači dolazak Kraljevstva za koje nas je naučio moliti: „Neka dođe tvoje Kraljevstvo, neka bude volja tvoja na zemlji kao na nebu." Dolazak našega Gospodara, Kralja, i uspostava toga slavnoga Kraljevstva znače ispunjenje dugo očekivanog obećanja danog Abrahamovu sjemenu; obećanja koje tjelesni Izrael nije bio dostojan naslijediti; obećanja za čije je ostvarenje Bog tijekom ovoga Evanđeoskog doba odabirao članove Kristove Nevjeste, da budu s Gospodinom Isusom i njegovi sunasljednici u provođenju njegovih dobrohotnih priprema; obećanja koje je sigurno, ali koje se još nikada ni u kojem smislu nije ispunilo; obećanja koje glasi: „U tvom sjemenu bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji."

Bdijenje podrazumijeva nadu, a također i čekanje. Čekamo ono što apostol naziva „blaženom nadom, slavnim pojavljivanjem našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista", koji će svoju Crkvu preobraziti na svoju duhovnu sliku i priliku kako bismo mi („promijenjeni") mogli biti poput njega, vidjeti ga kakav jest, dijeliti njegovu slavu i biti povezani s njim u velikome djelu donošenja milenijskih blagoslova čovječanstvu. Ipak, ovo vrijeme čekanja i nade vrijeme je veće ili manje nevolje, ne samo za svijet, koji još leži pod jarmom grijeha i zasljepljujućim Sotoninim utjecajima, nego i za Crkvu koja čeka, nada se i bdije. O njoj apostol kaže: „I mi sami uzdišemo u sebi, čekajući posinjenje, to jest izbavljenje [od smrti] našega tijela" – Kristova tijela, čiji smo pojedinačni udovi. – Rim. 8:23.

KAKO TREBAMO BDJETI?

Naše se bdijenje ne sastoji u gledanju u nebo, u „promatranju zvijezda"; jer oni koji svrhovito proučavaju Gospodinovu Riječ ubrzo spoznaju da „dan Gospodnji dolazi kao [poput] lopov u noći" i da se njegovo svitanje ne može razaznati prirodnim okom. Kad bi Gospodinov narod mogao išta razaznati promatrajući nebo prirodnim očima, ne bi li svijet mogao razaznati isto? Kad bi drugi dolazak našega Gospodina bio otvoreno, vanjsko očitovanje, ne bi li svijet za njega doznao jednako brzo kao i sveci, oni koji bdiju? U tom slučaju ne bi moglo biti istinito da dan Gospodnji dolazi na svijet poput lopova, poput zamke, iznenada, dok Crkva unaprijed zna za njega i nije ostavljena u tami (1. Sol. 5:2–4). Trebamo promatrati znakove vremena u svjetlu Gospodinove Riječi, naše svjetiljke, kao što apostol izjavljuje: „Imamo još sigurniju proročku riječ… kao svjetiljku koja svijetli na mračnome mjestu, dok Dan ne osvane." Evanđeosko doba bilo je noćno razdoblje, a Gospodinov narod čekao je svitanje milenijskoga jutra, dok mu je u ušima odzvanjalo obećanje: „Bog će joj pomoći [Crkvi], i to rano [ujutro]" (Ps. 46:5). Gospodinova Riječ, dana preko proroka, tijekom cijeloga ovog Evanđeoskog doba osvjetljavala je stazu Crkve, kao što je Gospodin izrazio preko proroka Davida: „Tvoja je riječ svjetiljka mojim nogama, svjetlo mojim koracima" (Ps. 119:105). Svjetiljka objavljene istine vodila je sve vjerne, budne putnike na njihovu putovanju prema Nebeskom Gradu – nebeskom Kraljevstvu. O, kakva je to bila utjeha i kako bi bez nje bilo sumorno naše hodočašće!

> „Gledajući unatrag, hvalimo put kojim nas je
> Bog vodio, dan za danom!"

Oni koji su pazili na putokaze na koje je Gospodin ukazao preko Daniela, Izaije, Jeremije i svih svetih proroka shvaćaju da smo već prevalili mnogo dulji put nego što je Crkva očekivala kada je tek krenula. Ali iz

tih putokaza također shvaćamo da smo se približili samome kraju putovanja, vremenu kada je nadohvat ruke veliki blagoslov koji je Božji narod tako dugo čekao i za koji je molio. Primjerice, Stražari su zapazili Gospodinovo svjedočanstvo preko proroka Daniela da će „vrijeme kraja" biti određeno razdoblje (dulje od jednog stoljeća) te da će se u tom „vremenu kraja" znatno povećati putovanja, kretanje amo-tamo po svoj zemlji, kao i opća upućenost i znanje, kako je napisano: „U vrijeme kraja mnogi će juriti amo-tamo i znanje će se povećati." – Dan. 12:4.

Pažljivo promatrajući gdje se nalazimo, s nadom i brižnim zanimanjem za milostive stvari koje je Bog obećao, nitko od Stražara nije ravnodušan prema tim ispunjenjima proročanstava koja su danas vidljiva na sve strane. Svi ljudi razaznaju te stvari, ali ne svi jednako: vjerni, Stražari, razaznaju ih ne samo kao činjenice nego i kao ispunjenja proročanstava, kao dokaze da smo već u razdoblju nazvanom „vrijeme kraja". Daljnja istraživanja i primjena proročkih mjerenja dokazuju Stražarima da smo u „vremenu kraja" od 1799. godine te da se ono također naziva „danom njegove [Jehovine] pripreme". Gledajući oko sebe, vide pripreme koje Jehova Bog čini za Kraljevstvo svojega dragog Sina. Vide podizanje zastora neznanja i prodiranje svjetla te kako se Bog u sadašnje vrijeme služi čovječanstvom da prirodnim putem pripremi mehaničke i druge naprave i pogodnosti koje će naposljetku biti veliki blagoslovi svijetu – kada Sunce Pravednosti zasja s iscjeljenjem u svojim zrakama i kada nastupi Milenijski Dan sa svim svojim umnoženim blagoslovima, milosrđem i prilikama, „vremenima obnove svega o čemu je Bog govorio ustima svih svojih svetih proroka od postanka svijeta". – Djela 3:21.

Bdijući pozorno, ozbiljno i sa zanimanjem, jer znaju kakva im je dobra Bog namijenio (1. Kor. 2:9–13; 1. Pet. 1:4), Stražari zapažaju da Danielovo proročanstvo nadalje ukazuje na to da će, kao što povećanje putovanja donosi povećanje znanja, povećanje znanja donijeti i povećanje nezadovoljstva među čovječanstvom općenito. Rezultat će biti, kako je proročki navedeno, „vrijeme nevolje kakvo nikada nije bilo otkako postoji narod". Nastojeći ustanoviti jesu li se te stvari već ispunile, Stražari gledaju oko sebe i na sve strane vide nezadovoljstvo i nesreću, mnogo veće nego kada je svijet uživao daleko manje nebeskoga milosrđa i blagoslova. Ti darovi Providnosti u posljednjim danima (pripreme za Milenijsko doba), umjesto da potaknu zahvalnost i ljubav prema Bogu te velikodušnost prema čovjeku, u nepreporođenim srcima pobuđuju ambiciju, veću pohlepu, sebičnost, zavist, mržnju, sukobe i druga djela tijela i đavla. Da, Stražari mogu jasno razaznati približavanje velikog vrhunca ljudske nevolje, u kojem će, kako Sveto pismo izričito izjavljuje, sve sadašnje ljudske ustanove propasti u anarhiji, zbrci i kaosu. Ali Stražari ne gube iz vida Boga i njegovu providnost. Vide da će nadolazeća društvena i crkvena katastrofa biti prirodan rezultat djelovanja sebičnosti u iznimno povoljnim uvjetima. Ipak, pamte da je Bog za kormilom i da može učiniti da ga ljudski gnjev hvali, dok će ostatak ljudskoga gnjeva (koji ga ne bi hvalio) obuzdati. – Ps. 76:10.

Stražari ne promatraju samo vanjske znakove vidljive u svijetu. Pažljivo i opetovano proučavaju svoju „kartu", biblijski proročki nacrt svjetske povijesti koji je dao sam Kralj. Upravo zato što na toj proročkoj karti vide ocrtano vrijeme nevolje, znaju da će ono sigurno doći i mogu prije drugih „razaznati znakove vremena", a ne biti u tami glede „onoga što dolazi". U vezi s tim Gospodin je Stražarima obećao da će ih sveti duh voditi u svu istinu, kako za svaku njezinu pojedinost bude dolazilo pravo vrijeme, i pokazivati im ono što dolazi – buduće stvari – prije nego što ih svijet spozna i prije samih događaja (Ivan 16:13). Ali ista karta koja pokazuje pad svih zemaljskih ustanova, političkih, društvenih i crkvenih, također pokazuje da je u velikome Jehovinu planu njihov pad vremenski određen tako da se dogodi upravo u času kada će on uspostaviti svoje Kraljevstvo u rukama izabrane Crkve. Ona će tada biti proslavljeno kraljevsko svećenstvo – svećenici na svojim prijestoljima, vjerski i građanski vladari svijeta – a njezino će uzvišenje biti na slavu Bogu i na blagoslov svakome stvorenju.

Stražari dobro pamte da im je Kralj dao nacrt povijesti Evanđeoskog doba upravo kada im je rekao da bdiju, dajući im naslutiti da trebaju iščekivati ono što je u njemu naveo. Stražari su oni koji su u skladu s Kraljem i koji poštuju njegovo obećanje, pa stoga ne zanemaruju njegove riječi. Dok proučavaju upravo to proročanstvo uz koje im govori da bdiju, u njemu jasno vide da će dan Gospodnji nastupiti na kraju ovoga Evanđeoskog doba tajno, tiho i neupadljivo, „kao lopov u noći", neprimjetno za svijet i poznato samo Stražarima.

PAROUSIA NASPRAM EPIPHANIA I APOKALUPSIS.

Budući da nisu nemarni, nepažljivi i ravnodušni Kraljevi sluge, nego vjerni i ozbiljni, Stražari su pomno proučili svaku pojedinost koja je potekla s usana onoga koji je govorio kao nitko prije, kao i sve poruke koje im je poslao preko svojih vjernih apostola i proroka. Pažljivo razlikujući, uočavaju tri riječi izrazito različitih značenja koje se upotrebljavaju u vezi s Gospodinovim drugim dolaskom: parousia, epiphania i apokalupsis. Parousia se upotrebljava za najraniju fazu drugog dolaska, dok se apokalupsis odnosi na isti dolazak u kasnijoj fazi. To ne znači da se apokalupsis i epiphania odnose na neki drugi ili treći dolazak, nego

samo na kasniju značajku drugog dolaska. Istina je da su te grčke riječi donekle zamagljene ili skrivene u uobičajenom prijevodu Biblije, i to nedvojbeno s određenom svrhom. Gospodinova je namjera očito bila ostaviti svijet i zle u neznanju o svojem milostivom planu do vremena koje je odredio; nije želio ni da Stražari razumiju pojedinosti sve dok se ne približi vrijeme ispunjenja. Ali sada smo „u vremenu kraja", „u danu njegove pripreme", u vremenu za koje je proročeno da će tada „mudri [ne svjetovno mudri, nego ponizni Stražari, dovoljno mudri da paze na Gospodinovu Riječ] razumjeti" (Dan. 12:10). Stoga je Bog, budući da mnogi Stražari nisu poznavatelji grčkoga jezika, milostivo osigurao vrijedna pomagala, poput Youngove Analitičke konkordancije i Emphatic Diaglotta, kako bi i najponizniji pripadnici njegova naroda mogli jasno i razlučivo razumjeti značenje određenih pojedinosti njegove Riječi, dotad skrivenih nesavršenim prijevodima. Na njih sam Bog skreće pozornost svojega naroda preko MILENIJSKE ZORE, SIONSKE STRAŽARSKE KULE i TRAKTATA STARE TEOLOGIJE. Te „Pomoćne ruke za Istraživače Biblije", koje im pruža sam Gospodin, dopiru do Stražara diljem svijeta.

Uz pomoć tih pomagala Stražari brzo uviđaju da riječ „parousia", u uobičajenom prijevodu prevedena kao „dolazak", ne znači ono što engleska riječ za dolazak označava: biti na putu, približavati se. Naprotiv, ona označava prisutnost onoga koji je već stigao. Stražari također zapažaju da Sveto pismo govori o određenim stvarima u vezi s Gospodinom i njegovom paruzijom (prisutnošću) koje jasno daju naslutiti da će biti prisutan i obavljati svoje veliko djelo – uspostavljati svoje Kraljevstvo i udarati narode mačem svojih usta – a da svijet za to neće znati, kao lopov u noći. Zapažaju i da Sveto pismo jasno ukazuje na to da će Gospodin, nakon što tijekom svoje prisutnosti (parousia) izvrši određene stvari nepoznate svijetu, poslije očitovati svoju prisutnost. To će očitovanje razaznati cijelo čovječanstvo, a ono se naziva njegovom „epiphania", što označava „zasjajivanje" ili „blistavi sjaj".

Stražari razlučuju ove dvije misli – prisutnost i očitovanje – u vezi s Gospodinovim drugim dolaskom. Premda će stvarno biti prisutan kao duhovno biće, naš Gospodin, sada slavno duhovno biće božanske prirode, tijekom svoje prisutnosti, svoje paruzije, neće biti vidljiv prirodnom oku. Slično je s anđelima, za koje nam je rečeno da se utaboruju oko onih koji se boje Boga i izbavljaju ih te da su „svi službujući duhovi, poslani služiti onima koji će biti baštinici spasenja", a njihova je služba nevidljiva (Ps. 34:7; Heb. 1:14). Zato Gospodinovi vjerni moraju „bdjeti", jer ni oni, kao ni svijet, ne mogu razaznati duhovno biće prirodnim očima. Stražari trebaju u pravo vrijeme razaznati prisutnost (parousia) svojega Gospodina okom vjere. Budno oko vjere u pravo će vrijeme zapaziti „znak Sina Čovječjega", pokazatelje Kraljeve prisutnosti.

Tijekom razdoblja paruzije (prisutnosti) koje prethodi epifaniji (zasjajivanju) izvršit će se određeno djelo, nepoznato svijetu i nominalnoj Crkvi, a poznato samo Stražarima. O, koliko su nam važne riječi našega Gospodara koje nas potiču da budemo Stražari! Ujedno, ovo bdijenje uključuje bdijenje nad vlastitim srcem, kao i nad Gospodinovom Riječju i vanjskim znakovima, kako bismo ostali dostojni prebivati u svjetlu i primati pouku velikog Učitelja. „Ako tko nema Kristova duha, nije njegov"; stoga, ako tko izgubi Kristov duh, prestaje biti njegov. Zato svi trebamo „bdjeti" kako bismo, prema uputama Svetoga pisma, „čuvali svoje haljine neokaljanima od svijeta" i „čuvali se u Božjoj ljubavi, iščekujući milost [pomoć] našega Gospodina Isusa Krista, koji nas može sačuvati od pada i postaviti neporočne pred svoju slavu s velikom radošću" (Juda 21, 24). Jer svatko tko ima Kristov duh može biti Stražar i kao Stražar znati za milostive stvari povezane s velikim „spasenjem koje će nam biti doneseno pri otkrivanju našega Gospodina i Spasitelja Isusa Krista". Ali tko god prestane imati Kristov duh, nužno prestaje biti i Stražar te će biti u neznanju o stvarima dana Gospodnjega, poput svijeta, kojemu bi tada vjerojatno pripadao.

Kao svjetlo kojim oko vjere može razaznati paruziju imamo „još sigurniju proročku riječ, na koju dobro činimo što pazimo". Ona je tijekom cijele ove noći svijetlila na stazi Stražara, ali sada su se njezine različite proročke zrake usredotočile i jasno ukazuju na to da već živimo „u danima Sina Čovječjega". Istodobno, kako je on izričito prorekao, svijet općenito nastavlja po starome, u potpunom neznanju o njegovoj prisutnosti, njegovu djelu žetve i početku Dana Gospodnjega; i dalje jede i pije, ženi se i udaje, sadi i gradi. Pogrešno je pretpostaviti da je Gospodin, dajući te informacije o događajima tijekom svoje prisutnosti, želio reći da bi bilo zlo da svijet jede, pije, sadi, gradi i sklapa brakove. To nisu neprilične stvari, a svako je takvo tumačenje usiljeno i pogrešno te proizlazi iz potpunoga nerazumijevanja teme. Gospodin je samo želio pokazati da će svijet „u danima Sina Čovječjega" biti u neznanju o njegovoj prisutnosti i o velikom vremenu nevolje, „Danu osvete", koje će uvođenje njegova Kraljevstva značiti za kraljevstva ovoga svijeta, koja će biti razbijena poput lončarskih posuda. Neznanje o nadolazećoj nevolji bit će slično neznanju ljudi u Noinim danima. „Kao što je bilo u Noinim danima, tako će biti i u danima Sina Čovječjega." – Luka 17:26.

Kao što „Noini dani" nisu bili dani prije Noina vremena, tako ni „dani Sina Čovječjega" nisu dani prije prisutnosti Sina Čovječjega. Dani Sina

Čovječjega dani su njegove paruzije, odnosno prisutnosti, nevidljive i nepoznate svijetu, poznate samo Stražarima i razaznatljive samo okom vjere. „Kao što su u danima prije potopa jeli, pili, ženili se… i nisu znali… tako će biti i [paruzija] (prisutnost) Sina Čovječjega": svijet će jednostavno nastaviti sa svojim uobičajenim poslovima i neće znati za Gospodinovu prisutnost. – Mat. 24:38.

Ali zašto bi naš Gospodin bio tako prisutan? Što će biti njegovo djelo tijekom razdoblja prisutnosti koje prethodi njegovoj epifaniji, odnosno očitovanju svijetu?

GOSPODINOVO DJELO PREDVIĐENO U NJEGOVIM PRISPODOBAMA.

Njegovo je djelo jasno ocrtano u raznim njegovim prispodobama, danima kako bi Stražari mogli znati i ne biti u tami. Prispodoba o pšenici i kukolju pokazuje razdoblje paruzije (prisutnosti) koje prethodi epifaniji (očitovanju) i prikazuje ga kao vrijeme „žetve" ovoga doba. Sin Čovječji posijao je dobro sjeme, a njegovi su sluge potom tijekom cijeloga doba radili na polju. Naposljetku dolazi kraj doba, kada je sav urod pšenice zreo i tada se žetva žanje. Prispodoba pokazuje razdvajanje dviju klasa nominalne Crkve tijekom „žetve". Valja primijetiti da pšenično polje nije cijeli svijet, nego samo njegov dio koji se naziva kršćanskim – nominalno kršćanstvo; velik dio polja još nije zasijan. Prispodoba se odnosi samo na pšenično polje, a osobito na pšenicu. Kukoljem (lažnim kršćanima) bavi se samo usputno. Kukolj guši pšenicu, ali Gospodar će ipak dobiti dovoljno velik urod jer će „sve njegove namjere biti ostvarene".

Razdvajanje kukolja od pšenice i skupljanje pšenice u žitnicu nebeskih uvjeta prethode čišćenju pšeničnog polja od simboličnoga kukolja simboličnom „vatrom". Cijelo to djelo žetve odvijat će se tijekom paruzije (prisutnosti) našega Gospodina, prije njegove epifanije (očitovanja). On je Glavni Žetelac i svi podžeteoci radit će pod njegovim vodstvom i nadzorom; svako zrno prave simbolične „pšenice" bit će skupljeno u slavnu simboličnu „žitnicu" uskrsnućem i „promjenom".

Srp istine bit će sredstvo razdvajanja. Tek kada razdvajanje bude gotovo dovršeno i kada gotovo sva „pšenica" bude skupljena u slavu nebeske prirode, „vatra" – veliko vrijeme nevolje koje spominju prorok i naš Gospodin – simbolično će spaliti i uništiti sav „kukolj". Nakon toga nitko neće lažno tvrditi da je kršćanin, a zapravo pripadati svijetu i imati njegov duh.

Prispodobe o minama i talentima obuhvaćaju isto razdoblje. U objema Gospodin prikazuje sebe kao velikog domaćina i nasljednika prijestolja koji je otišao u daleku zemlju kako bi primio kraljevske ovlasti, a zatim se vratio i njima služio. Pri odlasku svojim je slugama ostavio različita bogatstva milosti i povlastica, „svakome prema njegovoj sposobnosti", govoreći im: „Trgujte dok ne dođem." Povratak plemića iz prispodoba nesumnjivo predstavlja drugi dolazak našega Gospodina i Gospodara. Sada zapazite što, prema tim prispodobama, treba najprije učiniti po povratku kao Kralj. On se ne bavi najprije buntovnim svijetom, onima koji ne žele da vlada nad njima, nego prvo poziva „svoje sluge" i obračunava se s njima. Neke zbog nevjernosti odbacuje iz daljnje službe, a druge prihvaća da sudjeluju u radostima Kraljevstva koje odmah uspostavlja.

Taj obračun sa slugama označava da se Gospodin nakon svojeg povratka prvo obračunava s Crkvom; odgovara razdvajanju pšenice i kukolja u drugoj prispodobi. Razmjerno je lako shvatiti da taj dio Gospodinova djela pri drugom dolasku prethodi epifaniji, odnosno očitovanju svijetu. Tijekom toga razdoblja Stražari trebaju biti svjesni Gospodinove prisutnosti (parousia) i njegova ispitivanja, odnosno suda nad njima, koji će tada biti u tijeku. Međutim, znat će samo vjerni: samo će oni biti „smatrani dostojnima stajati pred Sinom Čovječjim" na tom sudu; svi koji budu nađeni nedostojnima „spotaknut će se". „Zli [i lijeni sluge] neće stajati u zboru pravednih" (vidi Ps. 1:5). O tom razdoblju Kristove prisutnosti i toj značajki njegova djela svijet će biti u potpunom neznanju i „neće znati" sve dok, nakon što Gospodin dovrši obračun sa svojim slugama i proslavi vjerne, sud nad svijetom ne započne „vremenom nevolje kakva nije bilo otkako postoji narod". Ta je nevolja simbolično prikazana kao vatra, a apostol nam kaže da će naš Gospodin biti otkriven (apokalupto – razotkriven, objavljen, očitovan) u plamtećoj vatri (sudovima), izvršavajući osvetu.

Svi Stražari, svi koji su pazili na „još sigurniju proročku riječ", uključujući Gospodarov opis događaja „dana Sina Čovječjega", mogu lako razaznati da svijet ne bi nastavio svojim uobičajenim tijekom – jesti, piti, saditi, graditi, sklapati brakove i slično – kad bi znao za Gospodinovu prisutnost i napredovanje „žetve" Evanđeoskog doba. Kad bi ljudi znali za Gospodinovu prisutnost, za početak obračuna sa slugama i za to da su sljedeći na redu sudovi nad njima samima, znatno bi promijenili svoje uobičajene poslove; bili bi u velikom strahu. Jer samo oni koji su u skladu s Gospodinom i pravednom vladavinom koju će uspostaviti, kada postavi sud za mjerilo i pravednost za visak, mogu biti donekle spremni dočekati ga. Svi ostali imaju duh straha i pod zasljepljujućim su utjecajima i lažnim prikazima Sotone. „Bog ovoga svijeta zaslijepio je umove onih koji ne vjeruju, da im ne zasvijetli slavna svjetlost Kristova evanđelja…" Svijet bi, dakle, zbog neznanja bio u velikom strahu kada bi znao da je započeo dan Gospodnji, koji će za njega biti „dan

osvete”.* Stoga je posve očito da će obračun s Crkvom i nagrađivanje vjernih prethoditi Gospodinovoj apokalupsi, odnosno otkrivanju. Poslužimo li se jednom od njegovih vlastitih slika, možemo reći da će njegov dan, vrijeme njegove prisutnosti – „dan Gospodnji” – doći „kao lopov u noći”. U to će vrijeme razlučivanjem skupiti svoju djevičansku Crkvu i uzeti je k sebi kao svoju Nevjestu, mijenjajući je iz zemaljske prirode i uvjeta u duhovne, odnosno nebeske uvjete, kako bi bila poput njega, vidjela ga kakav jest i dijelila njegovu slavu. Budući da su sveci oduvijek bili „sol zemlje”, lako možemo razaznati da bi uklanjanje soli zemlje ostavilo čovječanstvo u razmjerno žalosnom stanju, u kojem bi se iskvarenost brzo širila. Upravo na to ukazuje Sveto pismo.

Ne smijemo, međutim, razumjeti da će Gospodin odvesti Crkvu na nebo, a zatim se ponovno vratiti i očitovati svoju epifaniju ili apokalupsu; to bi bio treći dolazak, koji se u Svetome pismu nigdje ni ne nagovješćuje. Najprije će uslijediti „promjena” Crkve iz zemaljskih uvjeta i prirode u nebeske, duhovne uvjete i prirodu. Zatim će njih dvoje – Zaručnik, Krist, i Crkva, njegova Nevjesta – tako sjedinjeni u prirodi i nebeskoj, odnosno duhovnoj moći, započeti uklanjati svaku vlast i autoritet koji se protive božanskoj vladavini, podvrgavajući sve nebeskom Kraljevstvu, Milenijskom Kraljevstvu. Naš Gospodin i njegova Crkva neće biti odsutni sa zemlje tijekom razdoblja svjetske nevolje. Naprotiv, ostat će prisutni, ali nevidljivi, donoseći na svijet nevolju proročenu u Svetome pismu, koja će poniziti srca ljudi kako bi naposljetku rekli: „Dođite, pođimo na goru [Kraljevstvo] doma Gospodnjega, da nas pouči svojim putovima i da hodimo njegovim stazama.” – Iza. 2:3.

Tu činjenicu obilno potvrđuje Gospodinova izjava o nagradi pobjednicima, koja dijelom glasi: „Onome koji pobjeđuje i do kraja drži moje riječi dat ću vlast nad narodima; vladat će nad njima željeznom palicom i bit će razbijeni poput lončarskih posuda, kao što sam i ja primio od svojega Oca” (Otkr. 2:26, 27). Istu stvar spominje i prorok David: „Ta čast pripada svim njegovim svetima – izvršiti napisane sudove.”

To ipak ne treba shvatiti tako da nijedan vjerni član Kristova tijela neće biti u tijelu tijekom nevolje. Većina će otići s onu stranu zastora, promjenom u Prvom uskrsnuću u duhovne uvjete, ali drugi mogu neko vrijeme ostati u tijelu kako bi dalje služili s ove strane zastora. Istina je da je naš Gospodin rekao: „Bdijte da biste bili smatrani dostojnima izbjeći sve što će se dogoditi” (Luka 21:36). Ali ne možemo biti posve sigurni na koji je način mislio da ćemo izbjeći; dobro znamo da postoje dva načina. Mogli bismo izbjeći nevolju tako da joj ne budemo izloženi ili tako da budemo sačuvani od osjećaja njezine oštrine, „dostatnom milošću” koja će nam omogućiti da se radujemo u nevolji. Koji god način bude po Očevoj volji, Gospodin će čuvati svoje – izvan peći nevolje ili u peći zagrijanoj sedam puta. – Dan. 3:27.

*Vidi MILENIJSKA ZORA, sv. IV., „Dan osvete”.

VRIJEME PARUZIJE.

Mnoge će nesumnjivo iznenaditi saznanje da postoji mnogo biblijskih dokaza da smo već u vremenu prisutnosti (paruzije) Sina Čovječjega, da već živimo „u danima Sina Čovječjega”. Isprva će neki biti skloni reći: „Gdje je obećanje njegove (paruzije) prisutnosti, dok sve ostaje kao što je bilo od početka?” Petar je prorekao da će neki tako pitati, iznenađeni informacijom da živimo u danima Sina Čovječjega, premda još nema vanjskog očitovanja njegove prisutnosti i svjetski poslovi teku svojim uobičajenim tijekom (2. Pet. 3:4). Odgovor je, kao što smo već istaknuli, Gospodinova vlastita izjava da će u danima njegove prisutnosti svijet jesti, piti, saditi i graditi, a neće znati. To je „obećanje njegove prisutnosti” dok „sve ostaje kao što je bilo”. Može li biti jasnije? Međutim, sasvim je drugo pitanje sljedeće:

KOJI SU DOKAZI KRISTOVE PRISUTNOSTI?

Ovo je razumno pitanje. Ne bismo bili opravdani na temelju slabih dokaza vjerovati da je Gospodin prisutan, čak i ako unaprijed znamo da je on duhovno biće čija bi prisutnost bez čuda bila nevidljiva, i čak ako iz prispodoba unaprijed znamo da će biti prisutan, ali nevidljiv, u vrijeme žetve ovoga doba, u vrijeme obračuna sa svojim slugama radi pripreme za njihovo proslavljenje. Imamo pravo očekivati jasan i razuman temelj za vjeru prije nego što prihvatimo nešto što toliko podrazumijeva. Ipak, ne trebamo tražiti ni očekivati dokaze za prirodni vid: pripadamo li Stražarima kojima su „oči razumijevanja” otvorene da vide čudesne stvari u božanskoj Riječi, te oči razumijevanja moraju biti i oči naše vjere. Zato pravi Stražari trebaju očekivati razumne, zadovoljavajuće dokaze za vjeru, a ne vidljive dokaze nevidljive paruzije. Kako apostol objašnjava: „Hodimo vjerom, a ne gledanjem.” – Efež. 1:18; 2. Kor. 5:7.

Prema našem razumijevanju, postoje snažni dokazi da je Gospodinova paruzija započela u jesen 1874. godine. Nismo ništa vidjeli prirodnim očima; to znamo samo očima razumijevanja, u svjetlu „još sigurnije proročke riječi”. U to iskreno vjerujemo i to potvrđujemo, a ta je vijest važna svima koji tvrde da su Stražari. Činjenica da je neki Stražar ostao u neznanju o tom važnom događaju već više od dvadeset sedam godina sama po sebi izgleda kao pokazatelj da nije bio dovoljno budan u korištenju svojih povlastica i prilika, da nije dovoljno pazio na sigurnu proročku riječ na koju je bio upućen te je stoga ostao barem djelomično u neznanju o važnim stvarima

koje su se tijekom tih godina događale diljem svijeta. U toj su mjeri mnogi pripadnici Gospodinova naroda bili sa svijetom i jednako su neupućeni. Ipak, razumno možemo pretpostaviti da Gospodin nije očekivao da svi njegovi budni sluge razaznaju tu stvar u istom trenutku. Istina je da su oni koji su je rano uvidjeli dulje uživali poseban blagoslov; ali, kao što smo već vidjeli, priprema za spoznaju vremena uvelike ovisi o ispravnom stavu srca, njegovoj poniznosti i posjedovanju različitih milosti Kristova duha.

Kako ne bismo pogrešno razumjeli razaznavanje Gospodinove paruzije, dobro je obratiti pozornost na prispodobu o deset djevica, koja je očito dana da posebno rasvijetli to pitanje. Ta prispodoba pokazuje lažnu najavu Zaručnikova dolaska 1844. godine, koja je na tu temu navukla znatnu sramotu. Ipak, bila je vrlo korisna jer je potaknula klasu „djevica" (čistih, posvećenih) na ponovno uređivanje svjetiljke istine, na istraživanje sigurne proročke riječi. Prispodoba također pokazuje da su „djevice" općenito zaspale, ali da će u pravo vrijeme sve ponovno probuditi proročko kucanje i kucanje znakova vremena koji ukazuju na Zaručnikovu prisutnost. Pokazuje i da će ishod ovisiti o tome koliko ulja (svetoga duha) „djevice" imaju u svojim posudama (srcima), kao i u svojim svjetiljkama (Svetome pismu). Primjenjujući tu prispodobu, možemo razumno pretpostaviti da su neki pripadnici Gospodinova pravog naroda privremeno zaspali glede teme njegova drugog dolaska. Među njima će biti i onih koji imaju njegov duh u srcima i koji će, kada se probude, biti potpuno spremni dočekati Gospodara; njihove će svjetiljke biti uređene i gorjeti, spremne da im omoguće razaznati znakove njegove paruzije čim im se skrene pozornost na tu temu. U skladu s tim nalazimo da mnogi koji se sada probude glede ove teme dolaze u jasno svjetlo sadašnje istine mnogo brže nego neki u prošlosti, nesumnjivo dijelom zato što im se sadašnja istina putem tiskanih stranica može predstaviti konkretnije nego ikada prije. Sada pišemo u interesu te prave klase „djevica"; ne želimo probuditi svjetovne. Kucanje proročanstava koja najavljuju paruziju nije namijenjeno njima; osim toga, svjetovni tako čvrsto spavaju da će ih tek strašno rušenje sadašnjih ustanova i potresna podrhtavanja društvene revolucije potpuno probuditi za spoznaju prisutnosti velikog Suca – Immanuela. Pravi Stražari, naprotiv, ako uopće drijemaju, spavaju lagano, budno iščekujući dugo očekivanog Zaručnika i nadajući mu se. Toj bismo klasi samo šapnuli na uho jednu riječ: „Paruzija!", uvjereni da će svi pravi Stražari (a samo Gospodin zna koji su njegovi) tom riječju biti probuđeni i urediti svoje svjetiljke glede te teme.

Postavlja li se pitanje: Koji dijelovi sigurne proročke riječi ukazuju na to da je prisutnost našega Gospodina započela u jesen 1874. godine? Odgovaramo da postoji nekoliko nizova proročanstava koji se u tom svjedočanstvu isprepliću i međusobno potvrđuju. Ali, kao što se moglo očekivati, budući da je cijela stvar trebala ostati skrivena svijetu i da je nije trebao razumjeti „nitko od zlih", nego su je trebali razumjeti samo „mudri" (Dan. 12:10), a i oni tek kada dođe pravo vrijeme, svima mora biti očito da su ta proročanstva, premda jasna, snažna i određena, ipak donekle prikrivena. Ovdje ne možemo dati potpun i sveobuhvatan prikaz tih proročanstava; to je već učinjeno u pet svezaka s ukupno dvije tisuće i tristo stranica.* Ovdje možemo dati samo vrlo kratak sažetak, prepuštajući pravim Stražarima da traže kako bi našli; da kucaju žele li da im se otvore vrata božanske objave; da upotrijebe ključeve koje je Bog osigurao ako žele prodrijeti u „duboke stvari" božanske Riječi za čije je razumijevanje sada došlo vrijeme; da se hrane sadašnjom istinom, „stvarima novim i starim", ako gladuju i žeđaju za pravednošću i istinskim znanjem.

„U DANIMA TIH KRALJEVA."

(1) Imamo niz općih proročanstava koja ukazuju na to da živimo otprilike u vremenu druge Gospodarove prisutnosti. Već smo se osvrnuli na Danielovo svjedočanstvo o „vremenu kraja", u kojem će mnogi juriti amo-tamo, znanje se povećati, a mudri razumjeti; poslije će, kao posljedica toga, uslijediti prorečeno veliko vrijeme nevolje. Zatim imamo nadahnuti Nabukodonozorov san i njegovo nadahnuto tumačenje koje je dao Daniel, a koji pokazuju zemaljske vlasti što će vladati zemljom tijekom razdoblja između svrgavanja predodžbenoga Božjeg Kraljevstva, čiji je posljednji kralj na Davidovu prijestolju bio Sidkija, i ustoličenja pravog Kralja, Immanuela, u slavi njegova Milenijskog Kraljevstva. Te su različite zemaljske vlasti prikazane velikim kipom. Nabukodonozorova vlast, prvo svjetsko carstvo, predstavljena je zlatnom glavom; Medo-perzijsko Carstvo, prema povijesti drugo svjetsko carstvo, prikazano je srebrnim prsima i rukama; Grčko Carstvo, koje je svrgnulo Perzijsko i postalo treće svjetsko carstvo, predstavljeno je mjedenim trbuhom i bedrima; Rimsko Carstvo, koje je naslijedilo Grčko i postalo četvrto svjetsko carstvo, predstavljeno je iznimno snažnim željeznim nogama. Kasniji razvoj istoga Rimskog Carstva, uz primjesu papinskoga utjecaja, prikazan je stopalima, djelomično od željeza (građanska vlast), a djelomično od gline (crkvena vlast – papinstvo). Time je trebala biti obuhvaćena ukupna vlast pogana; „u danima tih kraljeva" (predstavljenih desetorim prstima kipa) sam Jehova Bog uspostavit će svoje Kraljevstvo, upravo ono za koje molimo: „Neka dođe tvoje Kraljevstvo!"

———————

*MILENIJSKA ZORA, sv. I.–V.

Svi smo svjedoci da nebesko Kraljevstvo još nije došlo i da smo još pod vlašću „kneza ovoga svijeta", kneza tame. Nisu nas mogli uvjeriti nikakvi pokušaji da se pohlepne i krvave vlasti takozvanoga kršćanstva prikažu kao Kraljevstvo za koje molimo i za koje smo naučeni moliti. Nikada ih nismo mogli prepoznati kao Immanuelovo Kraljevstvo; to su samo kraljevstva koja je uspostavio Antikrist, koja je priznao Antikrist i kojima je Antikrist dao ime „kršćanstvo". Pravo Kraljevstvo čeka da ga uspostavi onaj kome pripada pravo; on je obećao da će, kada sjedne na svoje prijestolje, svi njegovi vjerni, „malo stado" Evanđeoskog doba, sjediti s njim na tom prijestolju te sudjelovati u djelu i časti blagoslivljanja svijeta.

Crkva nije izostavljena iz slike zemaljske vlasti dane Nabukodonozoru i protumačene preko proroka Daniela. Prikazana je kamenom izvađenim iz gore bez ruku (božanskom snagom). Taj kamen predstavlja Božje Kraljevstvo (Krista i Crkvu). Nadahnuti san i njegovo objašnjenje pokazuju da će katastrofa koja će zadesiti kraljevstva ovoga svijeta, predstavljena kipom i prstima njegovih stopala, nastati udarcem kamena o kip. Daniel kaže: „Odvaljen je kamen koji, bez ruku, udari kip u stopala… Tada su željezo, glina, mjed, srebro i zlato zajedno razbijeni i postali poput pljeve na ljetnim gumnima; vjetar ih odnese i ne nađe im se mjesta. A kamen koji je udario kip postade velika gora [Kraljevstvo] i ispuni svu zemlju." Dan. 2:34, 35.

Objašnjenje glasi: „Veliki je Bog obznanio kralju [a neizravno osobito Stražarima] što će se dogoditi poslije." „U danima tih kraljeva Bog nebeski uspostavit će Kraljevstvo koje nikada neće biti uništeno i koje neće biti prepušteno drugom narodu [neće imati nasljednika jer će sva ostala kraljevstva biti uništena]; razbit će i uništiti sva ta kraljevstva, a samo će stajati zauvijek." To proročanstvo daje potpun prikaz zemaljskih carstava kojima je Bog dopustio vlast tijekom razdoblja između uklanjanja predodžbene krune s njegova predodžbenog Kraljevstva i polaganja krune pravednosti i slave na pravog Kralja pri uvođenju nebeskog Kraljevstva.

Čak i površni dokazi pokazuju da je ljudska vladavina gotovo završila svoj tijek i da je nebeska vladavina potrebna kako bi izbavila svijet od njegove sebičnosti. Ali sigurna proročka riječ, ako je Stražar pažljivo prouči, otkriva još više. Pokazuje da će sljedeće svjetsko carstvo biti Kraljevstvo Božjega dragog Sina, a nadalje i zanimljivu činjenicu da je ukupno razdoblje vlasti dano poganima u Svetome pismu poznato kao „vremena pogana". Ta su „vremena" sedam vremena, a svako od njih razdoblje je od tristo šezdeset godina, pa ukupno razdoblje od sedam vremena iznosi 2520 godina. Stražari stoga mogu računati da će vladavina pogana završiti i da će Immanuelova vladavina biti potpuno uspostavljena 2520 godina nakon što je Gospodin uklonio dijademu sa Sidkije, govoreći: „O, ti bezbožni i zli kneže… skini dijademu, ukloni krunu; prevrnut ću je, prevrnut ću je, prevrnut ću je, dok ne dođe onaj kome pripada pravo, i njemu ću je dati" (Ezek. 21:25–27). Razdoblje prevrata Gospodinova predodžbenog Kraljevstva i uklanjanja krune mora odgovarati razdoblju vlasti dane poganima i trajati 2520 godina. Mjereći to razdoblje, nalazimo da će 2520 godina isteći s krajem 1914. godine po Kr. te da će do tada vladavina pogana prestati, a Božje Kraljevstvo zavladati.

Ali pomni će Stražar lako uočiti da je jedno znati kada će zemaljska vlast prestati i ustupiti mjesto dovršenom Božjem Kraljevstvu, a sasvim drugo znati kada će „kamen", Kraljevstvo, početi udarati kip u stopala, pripremajući ga za uništenje. Razdoblje udaranja kipa, koje prethodi njegovu uništenju, mora prethoditi i potpunoj uspostavi Božjega Kraljevstva koje će ispuniti svu zemlju. To je razdoblje udaranja razdoblje paruzije: razdoblje u kojem je Krist prisutan, skuplja svoje „dragulje", svoje „izabrane", te udara narode željeznom palicom i dvosjeklim mačem svojih usta, razbijajući ih poput lončarske posude i pripremajući čovječanstvo za nebesko kraljevsko veličanstvo. Neka Stražari pomno zapaze objašnjenje proroka Daniela da će Bog nebeski uspostaviti svoje Kraljevstvo „u danima tih kraljeva" (kraljevstva prikazanog stopalima i prstima kipa – podjelama papinskog Rima). Bog je počeo odabirati klasu Kraljevstva u danima građanskog Rima, predstavljenog željeznim nogama; od tada je nastavio odabir, a uspostavljanje njegove Crkve (Kraljevstva), odnosno njezino dovođenje na vlast, događa se pred kraj vlasti pogana, ali prije nego što ona završi. Jer to treba biti „u danima tih kraljeva", a ne nakon njihovih dana. Sada zapazite sličnost izraza „u danima Sina Čovječjega" i „u danima tih kraljeva", pridajte im isto značenje i imajte na umu da će to, kako smo dokazali, biti isti dani: dani prije isteka razdoblja vlasti pogana, u kojima će Sin Čovječji biti prisutan kako bi „uspostavio" svoje Kraljevstvo, koje će malo poslije uništiti sva ta poganska kraljevstva.

PREDODŽBENA ISKUSTVA IZRAELA BILA SU PROROČANSKA.

(2) Uzmimo drugi niz proročanstava, skriven, a ipak vrlo jednostavan i lako razumljiv kada ga um jednom shvati. Sveto pismo pokazuje nam da su tjelesna kuća Izraela i sve njezine ustanove i zbivanja bili predodžbe duhovne kuće Izraela i njezinih viših ustanova, boljih žrtava i slično. Stoga nas ne treba iznenaditi što je i trajanje Židovskog doba, razdoblja božanske naklonosti prema tjelesnom Izraelu, bilo predodžbeno te daje točnu mjeru Evanđeoskog doba, Božjega postupanja s duhovnim Izraelom i naklonosti prema njemu.

Jakovljevo ime promijenjeno je u Izrael, što znači „Knez s Bogom", pa su njegovi potomci nazvani Izraelcima, narodom Kneza s Bogom. Ali Jakovljeva je protupredodžba Krist, pravi Knez s Bogom, ne po tijelu, nego po duhu; njegova je kuća duhovni Izrael. Jakovljevih dvanaest sinova prvo je naslijedilo njegovo ime i blagoslov, a preko njih to je prešlo na cijelu tjelesnu kuću Izraela. Kristovih dvanaest apostola naslijedilo je njegovo ime i blagoslov, a preko njih to je prešlo na cijelu duhovnu kuću Izraela. Kao što je predodžbena kuća imala velikog svećenika Arona, tako protupredodžbena kuća ima većega velikog svećenika, Krista Isusa, našega Gospodina, velikog svećenika našeg ispovijedanja. Kao što je tjelesna kuća imala svećenstvo pod Aronom, tako duhovna kuća ima „kraljevsko svećenstvo" pod Kristom, kojemu je obećano da će biti kraljevi i svećenici Bogu te vladati na zemlji nakon što završi sadašnje vrijeme njihova žrtvovanja. Tako bismo mogli razmotriti sve što je tjelesni Izrael imao i pronaći odgovarajuću protupredodžbu na višoj razini u duhovnom Izraelu, ali ovdje nećemo ulaziti u pojedinosti. Dovoljno je nadalje zapaziti da je Židovsko doba, razdoblje naklonosti prema tjelesnom Izraelu, završilo četrdesetogodišnjim razdobljem „žetve". Ono je započelo Gospodinovim krštenjem; prve tri i pol godine bile su ispit za narod. Kada je taj narod odbačen u vrijeme Gospodinova raspeća, započelo je pravo djelo žetve: razdvajanje pšenice od pljeve, skupljanje „pravih Izraelaca" iz toga odbačenog naroda prije velikog vremena nevolje koje ga je zadesilo i potpuno uništilo njegov nacionalni poredak 70. godine po Kr. Sve je to uspoređeno s vremenom „žetve", najprije sa skupljanjem pšenice, a potom sa spaljivanjem pljeve. Gospodin nas poučava (Mat. 13) da će i ovo Evanđeosko doba naklonosti prema duhovnom Izraelu završiti vremenom žetve, skupljanjem pšenice i konačnim uništenjem kukolja. U žetvi tjelesne kuće naš je Gospodin, u tijelu, bio Glavni Žetelac, a njegovi apostoli suradnici. U žetvi duhovne kuće naš će Gospodin, duhovno biće, biti prisutan kao Glavni Žetelac, a članovi duhovne kuće također će biti žeteoci, neki sa svake strane zastora.

IZRAELSKE PARALELE.

Sada zapazite vremenske podudarnosti. Židovsko doba, od Jakovljeve smrti do Kristove smrti, trajalo je 1845 godina; do početka Gospodinove službe 1841 i pol godinu, a do potpunog uništenja njihova naroda 70. godine po Kr. 1881 i pol godinu. Zapazite kako Evanđeosko doba tomu odgovara. Evanđeosko doba nije započelo Gospodinovim rođenjem, nego nakon njegove smrti i uskrsnuća, kada je svojim učenicima zapovjedio da „propovijedaju evanđelje svakome stvorenju". (Gospodinovo prethodno djelo tijekom tri i pol godine službe bilo je nuđenje Kraljevstva tjelesnoj kući kako bi je iskušao i pokazao da nije spremna primiti pravo Kraljevstvo.) Primjenjujući prethodna mjerenja Židovskog doba na Evanđeosko doba, počevši od Gospodinove smrti, uskrsnuća i pentekostnog blagoslova u proljeće 33. godine po Kr., nalazimo da razdoblje od 1841 i pol godine, od Jakovljeve smrti do početka Gospodinove službe, ovdje seže od proljeća 33. godine po Kr. do jeseni 1874. godine. Razdoblje od 1845 godina Židovskog doba, od Jakovljeve smrti do odbacivanja tjelesnog Izraela, primijenjeno ovdje i mjereno od proljeća 33. godine po Kr., doseže do proljeća 1878. godine. Razdoblje od 1881 i pol godine, od Jakovljeve smrti do potpunog uništenja izraelskoga poretka 70. godine po Kr., nalazi svoju podudarnost u ovom Evanđeoskom dobu: mjereno od proljeća 33. godine po Kr., dovodi nas točno do jeseni 1914. godine po Kr., upravo godine i vremena koje nam Danielovo proročanstvo pokazuje kao potpuni završetak i granicu „vremena pogana". Može li to biti slučajno? Ne, to je dio plana. Kakvo bi snažnije svjedočanstvo oko i uho vjere mogli tražiti? Sve jasnije ili očitije bilo bi gledanje i ne bi ostavilo mjesta vjeri.

PROROČANSTVO O JUBILEJU.

(3) Zapazite još jedno proročanstvo, također skriveno u predodžbi u Mojsijevu zakonu – izraelsku jubilejsku godinu. Nitko nije spreman razumjeti taj niz proročanstava ako najprije nije spoznao da svrha drugog dolaska našega Gospodina nije uništenje svijeta, nego njegovo blagoslivljanje prema obećanju danom Abrahamu: „U tvom sjemenu bit će blagoslovljene sve obitelji na zemlji", blagodatima izgubljenima u Adamu. One će biti ponuđene svima i postat će trajne onima koji ih prihvate prema uvjetima Novog saveza. Nitko ne može vidjeti ljepotu ni predodžbeno značenje izraelskoga Jubileja ako nije spoznao da je Bog osigurao „vremena obnove svega", koja trebaju započeti u vezi s drugim Otkupiteljevim dolaskom. – Vidi Djela 3:19–23.

Nalazimo da je izraelska jubilejska godina, u kojoj su svakoj osobi i obitelji bili vraćeni svi izgubljeni posjedi i osobne slobode, trebala biti predodžba nadolazećeg vremena obnove. Tada će se svima pružiti puna prilika za postizanje slobode od grijeha, Sotone i nasljedne slabosti tijela, a zemlja će ponovno pripasti ljudskoj obitelji općenito, za koju je stvorena i za koju ju je, nakon što je izgubljena Adamovim prijestupom, Krist otkupio. Nalazimo da Sveto pismo u vezi s tim jubilejima ukazuje na sustav brojanja po višekratnicima te da Jubilej jubileja, odnosno pedeset puta pedeset godina (2500 godina), čini veliki jubilejski ciklus. Takav se ciklus počeo računati nakon što je tjelesni Izrael proslavio svoj posljednji predodžbeni Jubilej. Iz Svetoga pisma saznajemo da je devetnaesta jubilejska

godina Izraela, 626. godine pr. Kr., bila posljednja. Znajući da je Jubilej bio dio Zakona i da nijedna pojedinost toga Zakona, ni jedna jota ni jedna crtica, ne može proći bez ispunjenja, odnosno protupredodžbe, mjerimo ciklus velikog Jubileja od 2500 godina od posljednjega predodžbenog Jubileja (626. pr. Kr.). Prema tome nalazimo da je protupredodžbeni Jubilej, veliki Jubilej jubileja, trebao započeti u listopadu 1874. godine. Tako 625 godina pr. Kr. i 1875 godina po Kr. iznose 2500 godina, što bi uključivalo jubilejsku godinu. Stoga je s krajem 1874. godine (prema židovskom računanju vremena, u listopadu) trebao započeti protupredodžbeni Jubilej od 1000 godina, umjesto još jedne predodžbene godine.

Stražari će pažljivo zapaziti podudarnost toga datuma i naravi očekivanog događaja s nalazima naših prethodnih razmatranja (1 i 2), koja su pokazala da je upravo listopad 1874. godine vrijeme kada je trebala započeti „žetva" ovoga doba i kada je sam Gospodin, kao Glavni Žetelac, trebao biti prisutan. Za povezivanje ovog proročanstva o Jubileju s ostalima potrebna je samo izjava apostola Petra u Djelima 3:21, koja pokazuje da naš Gospodin mora biti prisutan (pri svojem drugom dolasku) na početku vremena obnove svega. Kao što smo već vidjeli, ta su vremena obnove protupredodžbena jubilejska vremena, predočena izraelskim jubilejima. Tako imamo dva vrlo jednostavna, ali jasna i vrlo važna niza biblijskih svjedočanstava koji jasno ukazuju na to da je paruzija našega Gospodina trebala započeti u listopadu 1874. godine. Oba nam pokazuju i narav djela koje trebamo očekivati tijekom njegove prisutnosti, prije njegova otvorenog očitovanja svijetu, njegove epifanije, njegove apokalupse.

DANI ČEKANJA ISPUNJENI SU.

(4) Uzmimo još jedan niz proročanstava. Nalazimo da su se 1260 dana, 1290 dana i 1335 dana, tako posebno navedeni u Danielovu proročanstvu i potvrđeni u Otkrivenju, ispunili: 1260 dana završilo je 1799., 1290 dana 1829., a 1335 dana 1874. godine. Naši prijatelji poznati kao „adventisti drugog dolaska" običavali su se služiti tim „Danielovim danima" i nekoć su ih primjenjivali kao što to mi ovdje činimo. Ali napustili su ih nakon što je prošla 1874. godina, a oni nisu prirodnim očima vidjeli Isusa u tijelu s ožiljcima s Kalvarije. Potpuno su odbacili te „Danielove dane" jer ne nalaze način njihove primjene kojim bi ih produžili nakon 1874. godine. Pogreška nije u danima ni u njihovoj prethodno navedenoj primjeni, nego u pogrešnim očekivanjima. Oni, zajedno s drugima koji iščekuju drugi dolazak, griješe očekujući da će Evanđeosko doba, koje je bilo razdoblje duha i vjere, završiti spuštanjem na razinu tijela i gledanja, odnosno da će duhovno Sotonino kraljevstvo zamijeniti tjelesno Kristovo kraljevstvo. Ali Stražarima među adventistima, kao i u drugim denominacijama, oči razumijevanja otvaraju se pomazanjem obećanom očnom mašću. – Otkr. 3:18.

O tom posljednjem razdoblju anđeo je izjavio proroku: „O, blažen onaj koji čeka i dođe do 1335 dana… Ti ćeš počinuti i stati na svoje mjesto na kraju dana." Kakva blaženost? Odgovaramo: ovdje se ukazuje na radost srca i veselje Stražara. Od toga datuma, listopada 1874. godine, kada je Danielovih 1335 dana ukazivalo na početak velikog blagoslova, kada su predodžbe Jubileja ukazivale na početak obnove svega (što podrazumijeva drugu prisutnost velikog Otkupitelja) i kada paralelizam dviju kuća Izraela pokazuje da je došlo vrijeme druge prisutnosti našega Gospodina kao velikog Žeteoca, Stražarima je došao velik blagoslov. Od tada se Božja Riječ pred nama otvorila na najčudesniji način. Od tada nam sigurna proročka riječ, poput svjetiljke našim nogama, pokazuje mnoge dokaze da smo na kraju doba. Od tada Danica izlazi u srcima Stražara i prosvjetljuje naše umove, oslobađajući nas strašne noćne more zablude o vječnim mukama, otkrivajući pravi karakter našega nebeskog Oca, razjašnjavajući potrebu za velikim pomirenjem za grijeh i jasno pokazujući svrhu dopuštanja zla. Jednu po jednu otkriva nam različite značajke božanskog plana: uzvišeni poziv Crkve u božansku prirodu i sunasljedstvo s Kristom u njegovu Milenijskom Kraljevstvu te blagoslov obnove čovječanstva do ljudske savršenosti koji iz toga proizlazi. O, da! Svi koji su dovedeni „iz tame u ovo čudesno svjetlo" mogu razumjeti anđelove riječi i od srca reći: Blažene su naše uši jer čuju i naše oči jer vide; mnogi proroci i mnogi pravednici željeli su spoznati ove stvari, ali ih nisu spoznali.

(5) Mogli bismo se osvrnuti na druga proročanstva i predodžbe u Svetome pismu koje pokazuju da živimo u vremenu „žetve" ovoga doba, u paruziji Sina Čovječjega, ali prostor nam to ne dopušta. Činjenica da ovaj svijet, kako je on prorekao, nastavlja svojim uobičajenim tijekom, jedući, pijući, sadeći i gradeći, i ne zna za njegovu prisutnost nije dokaz protiv tih proročkih svjedočanstava. Naprotiv, pokazuje nam da se ispunjenje odvija upravo kako je Gospodar prorekao: dan Gospodnji, dan njegove prisutnosti, došao je na svijet kao lopov u noći, tajno, tiho, neprimjetno, nepoznato. Jedini kojima je povjereno znanje o događajima s druge strane zastora jesu Stražari koji su, ako su uopće drijemali, ipak zadržali stav čekanja i spremnosti za najavu:

„EVO ZARUČNIKA!"

To je najava koju sada dajemo: ne „Evo, Zaručnik dolazi", nego „Evo Zaručnika!" – već je ovdje, prisutan, nježno kuca proročanstvima kako bi probudio

djevice, ali ne i svijet (Otkr. 3:20). Tako glase najstariji grčki rukopisi, koji izostavljaju riječ „dolazi". Naš Gospodin kaže: „Ako tko čuje moj glas [kucanje] i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim." Ta poruka sadašnjoj laodicejskoj fazi Crkve vrlo jasno ukazuje na to (1) da „kucanje" i „glas" neće biti čujni prirodnim ušima, nego samo ušima razumijevanja, sluhom vjere; (2) da to neće biti denominacijsko kucanje ili poziv (upućen, primjerice, adventistima ili prezbiterijancima); nego (3) da će to biti kucanje koje svatko mora osobno čuti i na njega osobno odgovoriti. „Svatko" tko čuje „kucanje" ili „glas" može, ako želi, iskazati vjeru, otvoriti vrata svojega razumijevanja i spoznati drugu prisutnost svojega Gospodina.

Čovjek koji nikada ne čuje „kucanje" očito nije smatran dostojnim čuti ga. Ali jednako je očito da oni koji čuju nisu prisiljeni odgovoriti i prihvatiti prisutnog Kralja koji kuca; zato kaže: Ako onaj koji čuje otvori vrata, ući ću. Međutim, samo oni koji prepoznaju „kucanje", odgovore na njega, vjerom otvore Gospodinu i prime ga kao svojega prisutnog Kralja uživat će veliki blagoslov duhovne hrane, gozbu „hrane u pravo vrijeme", „stvari novih i starih". Gospodar je obećao dati tu hranu u to vrijeme kako bi ojačao vjerne za sudove, kušnje, ispitivanja i prosijavanja koja moraju „početi od Božje kuće". „Ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom." – Usporedi Otkr. 3:20 i Luka 12:37.

Dok, dakle, tiho šapćemo: „Evo Zaručnika!", ne nadamo se da ćemo svijet probuditi za vjeru u Gospodinovu prisutnost i slično. Nisu dostojni znati i sada bi samo zloupotrijebili to znanje. Poslije će, u vrijeme koje je Gospodin odredio, znati, u razdoblju epifanije i apokalupse Sina Čovječjega. Probudit će ih veliki slom dana nevolje. Ipak, širimo poruku „Evo Zaručnika [prisutan je]!" s pouzdanjem da će svima koji pripadaju klasi „djevica" (čistih, opravdanih i posvećenih) biti dopušteno čuti poruku. Ona će ih probuditi, uredit će svoje svjetiljke (ispitati Sveto pismo, istražiti temu) i utvrditi istinitost poruke prije nego što se „vrata zatvore" i započne velika nevolja. Iz Gospodinove proročke prispodobe, međutim, dobro znamo da će među onima koji budu probuđeni za istraživanje biti dvije klase, jer postoje mudre i lude „djevice". Mudre su one koje nisu samo sve svoje posvetile Gospodinu nego i žive u skladu s time: ne za grijeh, ne za sebe i ne za sektaštvo, nego za Gospodina. Kako prispodoba daje naslutiti, one neće imati poteškoća s uređivanjem svjetiljki i prepoznavanjem Zaručnikove prisutnosti. Ali lude djevice, preopterećene brigama ovoga života ili prijevarom bogatstva (imetkom, ugledom, utjecajem i slično), neće u sebi („u svojim posudama") imati dovoljno ulja (svetoga duha). Stoga neće moći dobiti svjetlo na vrijeme da uđu s mudrim djevicama prije nego što se izabrani broj dovrši i zauvijek zatvore vrata prilike da postanu dio Kristove Nevjeste. Istina je da će poslije dobiti ulje, kako pokazuje prispodoba, ali prekasno da bi pripadale „malom stadu" koje će biti smatrano dostojnim sudjelovati u Kraljevstvu i izbjeći veliko vrijeme nevolje koje dolazi na svijet. Lude djevice morat će proći kroz nevolju zajedno sa svijetom i tako dijeliti njegovu tjeskobu, prikazanu u prispodobi riječima „plač i škrgut zubi".

PARUZIJA U NOVOM ZAVJETU.

Riječ parousia pojavljuje se u sljedećim tekstovima Novoga zavjeta, u kojima je treba pravilno prevesti kao „prisutnost":

„Koji će biti znak tvoje prisutnosti?" – Mat. 24:3.

„Tako će biti i prisutnost Sina Čovječjega." – Mat. 24:27, 37, 39.

„Oni koji su Kristovi pri njegovoj prisutnosti." – 1. Kor. 15:23.

„Što je naša nada, radost ili kruna kojom se ponosimo? Niste li to upravo vi, predstavljeni pred našim Gospodinom Isusom Kristom pri njegovoj prisutnosti?" – 1. Sol. 2:19.

„Da učvrsti vaša srca besprijekornima u svetosti pred Bogom, našim Ocem, pri prisutnosti našega Gospodina Isusa." – 1. Sol. 3:13.

„Mi koji smo živi i ostanemo do Gospodinove prisutnosti nećemo prethoditi onima koji su zaspali." – 1. Sol. 4:15.

„Budite sačuvani besprijekornima do prisutnosti našega Gospodina Isusa Krista." – 1. Sol. 5:23.

„Sada vas molimo, braćo, glede prisutnosti našega Gospodina Isusa Krista i našega okupljanja k njemu." – 2. Sol. 2:1.

„Tada će se otkriti bezakonik, kojega će Gospodin Isus ubiti dahom svojih usta i uništiti očitovanjem [epifanijom] svoje prisutnosti." – 2. Sol. 2:8. Vidi Revidirani prijevod (R. V.).

„Budite, dakle, strpljivi, braćo, do Gospodinove prisutnosti." – Jak. 5:7.

„Budite i vi strpljivi, učvrstite svoja srca, jer se Gospodinova prisutnost približila." – Jak. 5:8.

„U posljednjim će danima doći podrugljivci [u Crkvi] koji hode po vlastitim požudama [željama] i govore: Gdje je obećanje njegove prisutnosti?" – 2. Pet. 3:3, 4.

Riječ parousia pravilno je prevedena kao „prisutnost" u 2. Kor. 10:10 i Fil. 2:12.

EPIFANIJA U NOVOM ZAVJETU.

Grčka riječ epiphania označava blistavi sjaj ili očitovanje. Prevedena je kao „pojavljivanje" i „sjaj", a pojavljuje se u sljedećim tekstovima:

„Čuvaj ovu zapovijed neokaljano i besprijekorno do pojavljivanja našega Gospodina Isusa Krista, koje će u

svoje vrijeme pokazati blaženi i jedini Vladar, Kralj kraljeva i Gospodar gospodara." – 1. Tim. 6:14, 15.

„Zaklinjem te pred Bogom i Gospodinom Isusom Kristom, koji će suditi žive i mrtve pri svojem pojavljivanju i svojem Kraljevstvu." – 2. Tim. 4:1.

„Pripravljena mi je kruna pravednosti koju će mi u onaj dan dati Gospodin, pravedni Sudac; i ne samo meni nego i svima koji ljube njegovo pojavljivanje." – 2. Tim. 4:8.

„Iščekujući blaženu nadu i slavno pojavljivanje velikoga Boga i našega Spasitelja Isusa Krista." – Tit. 2:13.

„Tada će se razotkriti bezakonik, kojega će Gospodin uništiti duhom svojih usta i uništiti sjajem [epiphania – blistavi sjaj] svojega dolaska [parousia – prisutnost]." – 2. Sol. 2:8.

APOKALUPSIS U NOVOM ZAVJETU.

Grčke riječi apokalupsis i apokalupto označavaju otkrivanje, razotkrivanje, uklanjanje zastora s nečega što je već bilo prisutno, ali skriveno. Naziv posljednje biblijske knjige potječe iz istoga korijena: Apokalipsa ili Otkrivenje. Apokalupsis je u sljedećim tekstovima preveden izrazima „otkriven", „otkrivenje", „pojavljivanje", „dolazak" i „očitovanje". Ti se tekstovi odnose na Gospodinovu drugu prisutnost, moć i slavu kako će one biti obznanjene, razotkrivene ili otkrivene svijetu. Mnogi od njih također pokazuju da će, kada se Gospodin tako otkrije, njegova Crkva biti s njim te biti otkrivena ili očitovana u isto vrijeme i na isti način.

„Patnje sadašnjega vremena nisu vrijedne usporedbe sa slavom koja će se otkriti u nama." – Rim. 8:18.

„Radujte se što ste dionici Kristovih patnji, da biste se i pri otkrivanju njegove slave mogli radovati i klicati." – 1. Pet. 4:13.

„Nasljedstvo nepropadljivo, neokaljano i koje ne vene, sačuvano na nebu za vas, koje Božja snaga po vjeri čuva za spasenje spremno da se otkrije u posljednje vrijeme." – 1. Pet. 1:4, 5.

„Dionik slave koja će se otkriti." – 1. Pet. 5:1.

„Svačije će se djelo očitovati, jer će ga Dan objaviti: otkrit će se vatrom" (1. Kor. 3:13). Ovdje se očito misli na ispitivanja Gospodinova naroda tijekom razdoblja njegove prisutnosti na kraju doba. Apostolove se riječi tako slažu s Gospodinovim proročanstvom o istim ispitivanjima: „Nema ničega pokrivenoga što se neće otkriti", odnosno razotkriti. – Luka 12:2.

„Nadajte se do kraja milosti koja će vam biti donesena pri otkrivanju Isusa Krista." – 1. Pet. 1:13.

„Gospodin Isus otkrit će se s neba… u plamtećoj vatri [sudovima protiv svake nepravednosti], izvršavajući osvetu." – 2. Sol. 1:7, 8.

„Tako da ne zaostajete ni u kojem daru, iščekujući dolazak [apokalupsis – otkrivanje] našega Gospodina Isusa Krista." – 1. Kor. 1:7. [Gospodinov narod treba ostati aktivan, bdjeti i čekati veliki blagoslov do Gospodinova očitovanja ili otkrivanja. Ali ako su Stražari, unaprijed će znati za njegovu prisutnost (parousia) i djelo „žetve" te će sudjelovati u otkrivanju.]

„Da se kušnja vaše vjere… nađe na hvalu, čast i slavu pri pojavljivanju [apokalupsis – otkrivanje] Isusa Krista." – 1. Pet. 1:7.

„Jer stvorenje [čovječanstvo] s nestrpljenjem iščekuje očitovanje [apokalupsis – otkrivanje] sinova Božjih [Crkve]." – Rim. 8:19.

„Istoga dana kada je Lot izišao iz Sodome s neba su pali vatra i sumpor i sve ih uništili. Tako će biti i u dan kada se Sin Čovječji otkrije [apokalupsis]" (Luka 17:29, 30). To znači da će proročeni sudovi nadolazećega „vremena nevolje" započeti čim sva „sol zemlje", sveci, bude promijenjena. Tako će se Sin Čovječji otkriti kao prisutni Sudac, koji je već neko vrijeme bio prisutan, pečateći i skupljajući svoje „izabrane".

PRISUTNOST POSTUPNO OTKRIVENA.

Prethodno smo vrlo jasno razgraničili paruziju od epifanije ili apokalupse našega Gospodina kako bismo čitatelju pomogli uočiti razliku u njihovu značenju. Zapravo, blistavi sjaj Prisutnoga treba započeti ubrzo nakon početka paruzije; i ponovno će, kao pri prvom dolasku, biti istina da „Svjetlo svijetli u tami i tama ga ne shvaća". Otkrivanje Gospodinove prisutnosti ubrzo započinje među vjernima u Crkvi, a postupno se širi na svijet općenito. Dok nevolja ne izbije svom snagom, samo vjerni Stražari razaznaju paruziju i samo oni mogu razumjeti blistavi sjaj Gospodinove prisutnosti. Za njih je taj sjaj, sve veća blistavost svjetla istine o Božjoj Riječi, karakteru i planu, izvor sve veće radosti i zadovoljstva. Zato „vi, braćo, niste u tami" glede događaja dana Gospodnjega, nego unaprijed znate da će njegova nevolja doći na svijet poput trudova na trudnicu. – 1. Sol. 5:3, 4.

Dok otkrivanje Gospodinove prisutnosti poput Danice (2. Pet. 1:19) prosvjetljuje srca njegovih vjernih i omogućuje im da razumiju njegove sadašnje i buduće planove te ne budu u tami sa svijetom, blistavi sjaj njegove prisutnosti utjecat će i na nominalne kršćane i civilizirani svijet općenito, ali na posve drukčiji način. Naime, narav Kristova djela „žetve" tijekom njegove prisutnosti takva je da dovodi do općeg otvaranja očiju glede pravde i nepravde, pravednosti i grijeha, prava čovječanstva i nepravdi koje mu se nanose. Svjetlo koje sja posljednjih dvadeset godina budi svijet za spoznaju njegovih prava i nepravdi, za spoznaju da zemlja pripada čovječanstvu općenito, a ne isključivo

nekolicini koja ju je prisvojila i ogradila. Isto svjetlo razotkriva korupciju i lažnost mnogih dugo poštovanih teorija i ustanova, vjerskih, političkih, društvenih i financijskih. Govoreći o tom svjetlu svoje prisutnosti pri drugom dolasku, Gospodin je izjavio da će dan njegove prisutnosti iznijeti na svjetlo skrivene stvari tame i očitovati tajne nakane srca, jer nema ničega skrivenoga što se neće razotkriti (Luka 8:17). U vezi s tim ne smije se zanemariti ni apostolova izjava da će Sotonina moć zavođenja svijeta preko Antikrista biti uništena „blistavim sjajem [epifanijom] njegove prisutnosti [paruzije]". – 2. Sol. 2:8.

Tako promatran, blistavi sjaj Prisutnoga donosi veliku radost srcima vjernih, koji strpljivo čekaju njega i obećano izbavljenje. Ali kada utječe na svjetovne, taj sjaj ubrzava njihove sebične sklonosti i stvara nezadovoljstvo, pripremajući tako svijet za veliki vrhunac katastrofe proročene u Gospodinovoj Riječi kao završetak ovoga doba: rušenje svih vlasti i ustanova sadašnjeg poretka u anarhiji, „vremenu nevolje kakva nije bilo otkako postoji narod".

Zapazili smo da je prije 2500 godina preko proroka Daniela proročeno kako će „u danima tih kraljeva", predstavnika četvrtoga svjetskog carstva, Rima (sjedinjenog s crkvenom vlašću i prikazanog stopalima i prstima kipa), Bog nebeski učiniti da Božje Kraljevstvo udari kip u stopala i potpuno ga zdrobi. Nakon udarca u kip Božje Kraljevstvo, predstavljeno kamenom, postat će veliko i ispuniti svu zemlju. Kao što smo upravo pokazali, sada smo u vremenu u kojem Božje Kraljevstvo djeluje svojom silom protiv kraljevstava ovoga svijeta. Sam Kralj je prisutan; mora biti prisutan prije nego što može uništiti sadašnja kraljevstva i preuzeti njihovu vlast. Već djeluje utjecajima koji će dovesti do njihova uništenja i spreman je, poduprt svom Božjom moći, brzo uspostaviti na njihovim ruševinama svoje slavno Kraljevstvo, koje čine on sam kao Kralj i njegovi vjerni iz Evanđeoske Crkve kao njegova Nevjesta i sunasljednica.

Utjecaj našega prisutnog Gospodina, Svjetla i Istine, već razbija moć neznanja i praznovjerja koja je stoljećima držala mase čovječanstva u podložnosti papinstvu. Isti blistavi sjaj također razrješuje lakše okove neznanja i zablude koje su različite protestantske sekte iskovale za svoje vjernike. Naposljetku će biti uklonjena sva praznovjerja i lažno strahopoštovanje, a lažne će ustanove pasti. Tada će postati očito da zabluda, laž i strah nikada istinski ne posvećuju srce. Čovječanstvo će, oslobođeno robovanja strahu, brzo pokazati svoj pravi karakter sebičnosti i bezbožnosti te ubrzati proročenu veliku nevolju.

Ali bilo bi pogrešno pretpostaviti da je paruzija našega Gospodina isključivo ili prvenstveno povezana sa svijetom i njegovom pripremom za kaos sadašnjeg poretka. Naprotiv, glavno Gospodinovo djelo tijekom njegove paruzije namijenjeno je njegovoj Crkvi i odnosi se na nju. Kao što smo već vidjeli, prorekao je da će se po povratku obračunati sa svojim slugama, kojima je povjerio mine i talente, prije nego što očituje svoj gnjev protiv zlotvora u nevolji ovoga „dana osvete", u pokolju svih koji ne žele da on vlada nad njima. To vrijeme pokolja, u kojem će svi koji ne prihvate vladavinu pravednosti biti istrijebljeni iz naroda (Djela 3:23), započinje spaljivanjem „kukolja" na kraju ovoga doba, kada će nastupiti velika nevolja, „plač i škrgut zubi". U određenoj će se mjeri nastaviti tijekom Milenijskog doba, jer će sve do samoga kraja (Iza. 65:20; Djela 3:23; Otkr. 20:8, 9) propadati svi koji se namjerno protive Gospodinu.

Kraljevstvo koje očekujemo i za koje vjerujemo da se sada uspostavlja te da će uskoro udariti kraljevstva ovoga svijeta i zamijeniti ih nije zemaljsko, nego nebesko; nije tjelesno, nego duhovno; nije vidljivo prirodnom oku, nego nevidljivo, ali moćno. U Svetome pismu ne nalazimo ništa što bi potvrdilo misao nekih da će ovo Evanđeosko doba, koje je započelo u duhu, dosegnuti vrhunac u vladavini Krista i njegove Crkve u tijelu, sa zemaljskim prijestoljem i slično. Naprotiv, Kralj i njegovi sunasljednici, Crkva, kao duhovna bića imat će duhovno carstvo. Njihovi podanici, kojima će ponuditi blagoslove obnove kupljene na Kalvariji, bit će ljudi u tijelu, čija će najviša nada i težnja biti obnova do velike savršenosti ljudske prirode izgubljene u Edenu i otkupljene na Kalvariji, zemaljske slike nebeskog Oca. Smatramo da Krist i njegovi sveci tijekom Milenijskog doba neće biti vidljiviji čovječanstvu nego knez ovoga svijeta, Sotona, čiji su suradnici u lošoj vladavini sadašnjim zlim svijetom, pali anđeli, također nevidljivi.

„KRALJEVSTVO NEBESKO NE DOLAZI PRIMJETLJIVO."

Farizeji su pri prvom dolasku pogriješili pretpostavljajući da će Kraljevstvo koje je Krist naviještao biti vidljivo, sastavljeno od njega i njegovih sljedbenika u tijelu. Budući da nisu vidjeli vojsku ni druge dokaze zemaljske moći za uspostavu takva kraljevstva, mislili su pred njegovim sljedbenicima razotkriti ispraznost Gospodinovih tvrdnji pitanjem: Kada će se pojaviti tvoje Božje Kraljevstvo? Kada ćemo ga vidjeti? Dobro zapamtite Gospodinov odgovor, koji bi farizejima, da su ga razumjeli, mogao biti veliko otkrivenje. Odgovorio je: „Božje Kraljevstvo ne dolazi primjetljivo." Kako im je taj odgovor morao biti neobičan! Božje bi Kraljevstvo, dakle, bilo Kraljevstvo koje se ne može promatrati ni vidjeti, nevidljivo Kraljevstvo. Ali Gospodin je nastavio objašnjavati i povećao njihovu zbunjenost

dodajući: „Niti će se reći: Evo ga ovdje! ili: Eno ga ondje!” (Luka 17:21). Zatim je dao ključ dodajući: „Jer nebesko Kraljevstvo jest [treba biti] među vama.” To znači da će, kada nebesko Kraljevstvo dođe, biti među ljudima, posvuda prisutno, ali potpuno nevidljivo. Neće ga moći promatrati prirodnim okom, pokazati ni odrediti mu mjesto, premda će biti posvuda među ljudima: sveprisutna i svemoćna vlast, vladavina pravednosti. U uobičajenom prijevodu prava je misao zamagljena riječima „u vama”, koje bi bolje bilo prevesti „među vama”. Međutim, svatko može vidjeti da Gospodin nije mogao namjeravati reći da je Božje Kraljevstvo tada bilo, ili da će ikada biti, u srcima klase kojoj se obraćao, a koju je drugdje nazvao „licemjerima, okrečenim zidovima i grobovima punima svake iskvarenosti”.

„ONO ŠTO JE ROĐENO OD DUHA JEST DUH.”

Prisjećamo se i Gospodinova objašnjenja duhovnih stvari Nikodemu, u kojem je jasno izjavio da samo oni koji su ponovno rođeni mogu ući u Božje Kraljevstvo ili ga vidjeti (Ivan 3:3, 6). To se ne odnosi samo na začeće duhom pri posvećenju; uključuje i rođenje duhom pri uskrsnuću, „rođenje iz mrtvih”. Apostol Pavao daje isto jamstvo: „Tijelo i krv [ljudska priroda] ne mogu naslijediti Božje Kraljevstvo.” Stoga nas obavještava da svi koji će sudjelovati u tom nebeskom Kraljevstvu moraju biti „promijenjeni” iz ljudskih, tjelesnih uvjeta u duhovne uvjete, iz slabosti u moć, iz prirodnih u duhovne uvjete. – 1. Kor. 15:42–44.

Ono što više od svega drugoga sprječava Gospodinov narod da jasno shvati ovu temu jest rašireno, ali pogrešno gledište o uskrsnuću mrtvih. Ovdje nećemo pokušavati opširno raspravljati o toj temi i potpuno ćemo izostaviti razmatranje uskrsnuća svijeta, koje će biti u ljudskim uvjetima, prirodi i slično. Ipak, potrebno je zapaziti nešto o „prvom [glavnom, najboljem, najvišem] uskrsnuću”, koje se odnosi samo na Krista Isusa i Crkvu, njegovo tijelo, klasu Kraljevstva. Svi su oni žrtvovatelji koji „prinose svoja tijela kao žive žrtve, svete i ugodne Bogu”. U zamjenu za tu žrtvu ljudske prirode Božji im je dar duhovna priroda i zato se nazivaju „novim stvorenjima”. Njihovo je uzvišenje u prirodi vrlo veliko: uzdignuti iz ljudske prirode, koja je malo niža od anđeoske (najnižeg reda duhovnih bića), trebaju biti uzvišeni do prirode i prilike svojega Gospodina, „daleko iznad anđela, poglavarstava i vlasti”. Trebaju postati dionici najvišeg oblika duhovne prirode, božanske prirode, s njezinom čudesnom osobitošću: besmrtnošću, odnosno životom u sebi.* – 2. Pet. 1:4.

Ono što više od svega drugoga zbunjuje istraživača ove teme jest Gospodinovo uskrsnuće. Zapažaju da se nakon uskrsnuća pojavio u tijelu od mesa i kostiju, pa zaključuju da još ima takvo tijelo sa svim ožiljcima s Kalvarije. Zato pri razmišljanju o njegovu drugom dolasku redovito očekuju da će ponovno doći kao ljudsko biće, u mesu i kostima, „malo niže od anđela”. Ta su očekivanja pogrešna, kao što ćemo pokazati iz Svetoga pisma. Nakon uskrsnuća naš je Gospodin bio duhovno biće, a njegova očitovanja učenicima u različitim tjelesnim tijelima bila su upravo poput njegovih očitovanja prije nego što je postao čovjek Krist Isus, dok je još posjedovao slavu koju je imao s Ocem prije postanka svijeta, slavu duhovnog bića. Primjerice, nije li nam izričito rečeno da su se Gospodin i dvojica anđela pojavili Abrahamu i Sari kao ljudi, u tijelima od mesa, krvi i kostiju te u običnoj ljudskoj odjeći? Zapis kaže da su „jeli i razgovarali s Abrahamom”. Drugom se prilikom Gospodin pojavio Mojsiju, ne u tjelesnom tijelu, nego „kao plamen vatre” u grmu koji je naizgled gorio i iz kojega je govorio Mojsiju. Tvrdimo da se ta moć pojavljivanja u bilo kakvu tijelu u prošlosti često upotrebljavala za priopćavanje božanske volje čovječanstvu, a da je sada prestala samo zato što je kanon božanske objave dovršen. Njime je Božji čovjek potpuno opremljen za svaku dobru riječ i djelo te mu ne trebaju posebne poruke ni objave. – 2. Tim. 3:17.

Pri čitanju izvještaja o Gospodinovu pojavljivanju učenicima nakon uskrsnuća uglavnom se zanemaruje činjenica da se ukupno pojavio samo nekoliko puta, da su ti posjeti uvijek bili kratki te da su između njih, nakon dana njegova uskrsnuća, prolazili dani i tjedni tijekom kojih ga učenici nisu vidjeli. Zanemaruje se i da se pojavljivao u različitim oblicima, od kojih je jedan bio istovjetan razapetom tijelu jer je Toma rekao da neće vjerovati bez takva dokaza. Čak je i tada Gospodin prekorio Tomu, uvjeravajući ga da je još veći blagoslov pripravljen onima koji ne traže takav vidljiv dokaz. Obično se zaboravlja da nitko iz svijeta nije vidio Gospodina nakon njegova uskrsnuća, nego samo njegovi učenici, kojima se, kako je rečeno, „pokazao”. To je bilo u skladu s njegovom izjavom prije smrti: „Još malo i svijet me više neće vidjeti.” – Ivan 14:19.

Promjena prirode koju je naš Gospodin doživio pri uskrsnuću bila je jednako velik korak naviše, iz zemaljskog u nebesko stanje, kao što je promjena prirode pri njegovu rođenju bila korak naniže, iz nebeskog u zemaljsko stanje, nazvan njegovim „poniženjem”, odlaganjem slave. Kao što je odložio slavu svojega duhovnog bića kako bi postao čovjek, tako je u smrti odložio ljudsku prirodu kako bi primio slavu i dostojanstvo božanske prirode, „daleko iznad”. O promjeni pri njegovu uskrsnuću apostol izjavljuje: „Bog ga je visoko uzvisio.” Svima bi trebalo biti očito

---

*Zatražite naš traktat „Nada besmrtnosti”; ogledni primjerci su besplatni.

da je naš Gospodin napustio svoje bogato stanje duhovnog bića, ponizio se i postao razmjerno siromašan preuzimanjem ljudske prirode radi posebnog razloga i cilja. Kada taj cilj bude ostvaren, bogatstvo duhovnog stanja bit će mu potpuno vraćeno. No umjesto toga prevladava misao da naš Gospodin Isus u nebu nije samo opterećen tjelesnim tijelom, posve neprikladnim za nebeske uvjete, nego da ono nosi i sve tragove duševnih i tjelesnih patnji koje je pretrpjelo u doticaju s grijehom i grešnicima kao naša otkupna cijena.

Takvo gledište obeščašćuje nebeskog Oca, jer ne treba pretpostaviti da bi dopustio da njegov Ljubljeni zbog vjernosti i poslušnosti božanskoj volji trpi gubitak kroz svu vječnost. Sveto pismo tvrdi suprotno: naš je Gospodin „postao tijelo", preuzeo našu prirodu „radi trpljenja smrti", a ne zato da zauvijek bude opterećen tjelesnim uvjetima. Osim toga, ako naš Gospodin mora kroz svu vječnost nositi ožiljke svojih rana, to bi podrazumijevalo da bi i njegov narod zauvijek nosio sve svoje nedostatke i ožiljke. Kada bi to bilo božansko uređenje, ono što je savršeno nikada ne bi došlo; zauvijek bismo bili opterećeni nesavršenim. – 1. Kor. 13:10.

Kada ispravno shvatimo ovu stvar, nestaju sve poteškoće i prigovori. Kako Sveto pismo izjavljuje, tako je i bilo: „Usmrćen je u tijelu, oživljen u duhu." „Premda smo poznavali Krista po tijelu, sada ga više ne poznajemo [tako]" (2. Kor. 5:16; 1. Pet. 3:18). Pri uskrsnuću postao je drugi Adam, „posljednji Adam, duh koji oživljuje" (1. Kor. 15:45). „Gospodin je taj duh" (2. Kor. 3:17). Nakon što bi se poslije uskrsnuća pojavio učenicima u različitim neobičnim okolnostima i tijelima, Gospodin bi uvijek nestao čim bi im prenio odgovarajuće pouke, od kojih su im, kako su rekli, gorjela srca. U tim se različitim oblicima pojavljivao iz dva razloga:

(1) U takvim su uvjetima najbolje mogli primiti njegovu pouku. Da im se pojavio u slavi svojega duhovnog bića i čudom omogućio njihovim očima da razaznaju njegovu duhovnu slavu, bili bi previše prestrašeni da bi imali koristi od njegovih riječi.

(2) Još su bili prirodni ljudi, nisu bili potpuno začeti svetim duhom, jer Pedesetnica još nije došla (Ivan 7:39; Djela 2:1–4). Zato nisu bili spremni razumjeti duhovne stvari, „jer prirodni čovjek ne prima ono što je od Božjega duha niti to može spoznati [razumjeti], jer se to duhovno razaznaje". – 1. Kor. 2:14.

Apostol Pavao bio je jedini od učenika koji je vidio Gospodina „kakav jest". Govori nam da je Gospodinova stvarna duhovna prisutnost, nimalo tjelesna ni nalik ljudskoj, sjala „jače od sunca u podne". Učinak na Pavlove oči bio je ozbiljan i lako možemo vjerovati da su posljedice ostale do njegove smrti, unatoč čudesnom uklanjanju tvrdih ljusaka koje mu je omogućilo vidjeti, premda nejasno. Očito je Gospodin namjeravao postupno poučiti apostole o svojem uskrsnuću i o tome da ono nije povratak prijašnjim uvjetima ograničenima tijelom, nego prijelaz u nove uvjete. U njima je, kako je već objasnio Nikodemu, mogao dolaziti i odlaziti poput vjetra, a da nitko ne zna odakle dolazi ni kamo ide; mogao se pojaviti u jednom ili drugom tijelu ili biti prisutan među njima bez njihova znanja, baš kao što se „anđeo Gospodnji utaboruje oko onih koji ga se boje", a ipak im je nevidljiv jer je duhovno biće.

„BIT ĆEMO KAO ON JER ĆEMO GA VIDJETI KAKAV JEST."

Kada steknemo ispravnu predodžbu o Gospodinu u njegovu proslavljenom stanju i imamo na umu apostolovu izjavu da će njegova Crkva biti poput njega i „vidjeti ga kakav jest", razmjerno je lako razumjeti da će cijela proslavljena Crkva biti nevidljiva svijetu kao što je nevidljiv nebeski Otac i kao što je naš Gospodin Isus bio nakon uskrsnuća. Kada imamo na umu da ta Crkva čini Božje Kraljevstvo, „kraljevsko svećenstvo", koje će tijekom Milenijskog doba vladati i blagoslivljati svijet, Gospodinove riječi farizejima posve su razumljive: „Božje Kraljevstvo ne dolazi primjetljivo; niti će se reći: Evo ga ovdje! ili: Eno ga ondje! Jer, gle, Božje Kraljevstvo je među vama", prisutna, ali nevidljiva vlast, uprava i vladavina pravednosti. – Luka 17:21.

NISU SPOZNALI VRIJEME SVOJEGA POHOĐENJA. – LUKA 19:44. –

Naš je Gospodin prekorio učitelje Izraela jer nisu razaznali znakove vremena, jer „nisu spoznali vrijeme svojega pohođenja". Njegove riječi podrazumijevaju da je njihovo neznanje bilo znak nemara, nedostojnosti i božanske nenaklonosti. Rekao je: „Znate razaznati izgled neba, ali zar ne možete razaznati znakove vremena?" Postojao je razlog, a spoznaja toga razloga mogla je, barem nekima, omogućiti ispravak, približavanje Bogu kako bi ih on poučio. Tako i sada, u vrijeme druge Gospodinove prisutnosti, nalazimo svijet koji u mnogim područjima znatno napreduje u znanju te mnoga srca koja zbunjeno i začuđeno iščekuju ono što dolazi na svijet. Srca im klonu od straha pred nadolazećim raspadom društvenog ustroja u anarhiji, a ipak nitko nije tako slijep glede vremena u kojem živimo i velikih promjena koje se približavaju kao vođe vjerske misli.

Zaslijepljeni su svojim lažnim teorijama. Izjavili su da je Gospodinov nalog Crkvi preobratiti svijet u Božje Kraljevstvo i tako uspostaviti vladavinu pravednosti. Toliko su odlučni da njihove teorije ne smiju propasti da ne mogu vidjeti ono što brzo postaje očito čak i

svjetovnima: broj čak i nominalno obraćenih svake godine razmjerno raste mnogo manje od prirodnog porasta svjetskog stanovništva. Zato se, čak i kada bi imali milijune godina pred sobom, nikada ne bi mogli nadati obraćenju svijeta; na kraju tih milijuna godina pravo kršćanstvo ne bi moglo očekivati ni onoliki udio koliki ima sada. Njihova ih teorija također zaslijepljuje za činjenicu da velik dio porasta članstva Crkve u civiliziranim zemljama proizlazi samo iz želje za popularnošću, svjetovnim blagostanjem, društvenim položajem i slično, a ne iz ljubavi prema Bogu i pravednosti, niti je znak posvećenja za hodanje „uskim putem" samoodricanja i samopožrtvovanja.

Svjetovni su, dakle, zapravo u boljem položaju razaznati znakove vremena nego mnogi pristrani nominalni kršćani. Ali nitko ne može vidjeti te stvari s pravog stajališta ako ga ne zauzme, a ono je dano samo onima koji su potpuno posvećeni Gospodinu i slušaju njegovu Riječ. Oni neće biti u tami. Gospodin im neće skrivati ni svoje dobre namjere glede blagoslivljanja Crkve, a poslije i svijeta, ni svoje namjere glede kažnjavanja svijeta u velikom vremenu nevolje koje će ga pripremiti za blagoslov nakon što bude ponižen.

„MRTVI U KRISTU PRVI ĆE USKRSNUTI."

Glavno djelo našega Gospodina tijekom ovoga vremena „žetve", osobito u njegovu početnom dijelu, kada poziva svoje vjerne sluge Evanđeoskog doba, obračunava se s njima i nagrađuje ih, odnosi se na njegovu Crkvu u cjelini, a ne samo na njezine žive članove. Ovdje trebamo zapaziti apostolovu izjavu o tom vremenu i djelu. Obavještava nas da će se Gospodin tijekom žetve najprije baviti „mrtvima u Kristu", govoreći: „Mi koji smo živi i ostanemo do Gospodinova dolaska [prisutnosti] nećemo preteći [prethoditi] onima koji spavaju [članovima Crkve koji su već umrli]… jer će mrtvi u Kristu prvi uskrsnuti" (1. Sol. 4:15, 16). Povezana s Gospodinovom prispodobom, ta izjava znači da će vjerni koji spavaju u smrti biti uskrsnuti, da će se s njima obaviti obračun i da će biti nagrađeni prije početka obračuna sa živim članovima Crkve i njihova nagrađivanja. Prema tome, ako je istina ono što smo prethodno ukratko izložili, da sada živimo „u danima Sina Čovječjega" i da je njegova prisutnost započela u jesen 1874. godine, tada trebamo vjerovati i da je došlo vrijeme uskrsnuća svetaca koji su „spavali" te da se ono dogodilo nedugo nakon početka Gospodinove paruzije. Za to možemo odrediti datum s razmjernom sigurnošću, premda je cijela stvar nevidljiva prirodnim očima i razaznatljiva samo okom vjere i svjetlom naše svjetiljke, Svetoga pisma.

Naša nam svjetiljka, kao što smo već vidjeli, pokazuje da je Židovsko doba u svakoj pojedinosti bilo obrazac, odnosno ilustracija ovoga Evanđeoskog doba. Imajući to na umu, prema redu božanskog uređenja u „žetvi" Židovskog doba možemo prosuditi nešto o redu božanskog uređenja u „žetvi" ovoga doba. Promatrajući Židovsko doba, nalazimo da su prve tri i pol godine njihove „žetve" bile posvećene jednostavnom najavljivanju Gospodarove prisutnosti i ponudi tadašnjoj nominalnoj Crkvi te da su završile njezinim odbacivanjem u vrijeme Gospodinove smrti. Nakon toga, dok je njihov nominalni sustav, odnosno Crkva, bio zanemaren, pravi su Izraelci bili pozivani iz njega u zajedništvo s Gospodinom po njegovu duhu. Zapažamo i da je upravo u vrijeme odbacivanja židovske kuće Gospodin pred njima predodžbeno preuzeo kraljevsku službu i jahao na magarcu kao Kralj Židova. Tražeći vrijeme kada bi na kraju doba trebao preuzeti punu kraljevsku moć i vlast kao Kralj kraljeva, nalazimo da bi to trebalo biti na odgovarajući datum ove „žetve", u proljeće 1878. godine. Kao što je prvo Gospodinovo djelo nakon preuzimanja kraljevske službe u predodžbenoj „žetvi" bilo odbacivanje nominalne kuće Izraela kako bi počeo iz nje skupljati prave Izraelce, tako razumijemo da je u sadašnjem vremenu žetve prvo djelo našega Kralja odbacivanje nominalne Evanđeoske kuće sinova, kako bi iz nje skupio „pšenicu", svoje „izabrane", s jednoga kraja crkvenih nebesa na drugi (Mat. 24:31). Razumijemo da su to odbacivanje nominalne Crkve i poziv njegovu narodu da „iziđe iz nje" simbolično nazvani padom Babilona i izbljuvavanjem Laodiceje. – Vidi Otkr. 3:16; 18:2–4.

Ovdje, dakle, imamo naznaku vremena kada je trebao započeti sud nad Gospodinovim slugama, prikazan u prispodobi kraljevim pozivanjem vlastitih slugu da sasluša njihove izvještaje. U svjetlu upravo razmotrene apostolove izjave da živi neće prethoditi onima koji spavaju, jasno je da su tada, prije početka obračuna sa živima, „oni koji spavaju", „mrtvi u Kristu", bili probuđeni i primili udio u Prvom uskrsnuću: uskrsnuli su u slavi, časti i moći, u duhovnim tijelima nevidljivima čovječanstvu. Uskrsnuće duhovnih tijela ne bi zahtijevalo nikakvo pomicanje grobova, nadgrobnih spomenika ni ičega zemaljskoga. „Ono što je rođeno od duha jest duh." Kao što je Gospodin nakon uskrsnuća bio nevidljiv svijetu, a i svojoj Crkvi, osim kada se čudesno očitovao, tako je i s njima: nevidljivi su. Nema potrebe za čudesnim očitovanjem; nijedno se nije dogodilo niti se očekuje. „Hodimo vjerom, a ne gledanjem."

Svima koji razumiju zašto je bilo potrebno da sveci spavaju u smrti – zato što je poziv Crkve prethodio vremenu koje je Bog odredio za uspostavu Kraljevstva – činit će se iznimno prikladnim da Kralj odmah po preuzimanju kraljevske službe oslobodi iz tamnice smrti svoje vjerne sljedbenike. Oni su tijekom njegove odsutnosti pokazali vjernost, a za njih su pripravljene krune pravednosti koje će im biti dane pri njegovu

povratku u moći i velikoj slavi. Doista, bilo bi nerazumno pretpostaviti bilo kakvo dugotrajno odgađanje njihova uskrsnuća nakon što Gospodin preuzme svoju veliku moć i započne vladavinu. Stoga smatramo da se uskrsnuće mrtvih u Kristu trebalo dogoditi u proljeće 1878. godine.

„BLAŽENI SU MRTVI KOJI UMIRU."

Nadalje, ovdje zapažamo lijepu analogiju: tako promatrano, Gospodinovo uskrsnuće nekoliko dana nakon što je preuzeo kraljevsku službu u predodžbenom Izraelu odgovara uskrsnuću Crkve, „Kristova tijela", nekoliko dana nakon što je u proljeće 1878. godine preuzeo čast, slavu i moć kao Kralj naroda. Osim toga, Knjiga Otkrivenja u prizoru koji pripada tom vremenu i u opisu početka „žetve" ovoga Evanđeoskog doba prikazuje „jednoga poput Sina Čovječjega, sa zlatnom krunom na glavi i oštrim srpom u ruci", kako počinje žeti žetvu ovoga doba. Ondje nalazimo značajnu izjavu: „Blaženi su mrtvi koji od sada umiru u Gospodinu; da, kaže Duh, neka počinu od svojih trudova, jer njihova djela idu za njima." – Otkr. 14:13, 14, 16.

Teolozi su toliko često pogrešno primjenjivali taj tekst da će njegovo pravo značenje vjerojatno izmaknuti svima koji nemaju osjetila uvježbana uporabom i koji ne razlučuju pomno. On znači da će od početka žetve ovoga doba koju provodi okrunjeni Žetelac, u proljeće 1878. godine, određena opisana klasa uživati čudesan blagoslov koji prije nije bio moguć. Od toga datuma nadalje oni iz te klase koji umru bit će povlašteni ili blagoslovljeni na način na koji nije bio blagoslovljen nijedan njezin prethodni član: njihova smrt neće prekinuti njihova djela, koja će se nastaviti. Prestat će samo trud i umor, dok će se samo djelo nastaviti u slavnijim i povoljnijim uvjetima.

To znači da od 1878. godine potpuno posvećeni pripadnici Gospodinova naroda, oni koji su potpuno „mrtvi s njim", neće spavati u smrti, kao što je bilo potrebno svim prethodnim članovima Kristova tijela tijekom Evanđeoskog doba. Od 1878. godine nadalje mrtvi koji umiru u Gospodinu u trenutku smrti doživjet će svoju „promjenu", odnosno sudjelovati u Prvom uskrsnuću: u trenutku, u treptaju oka, prijeći će iz smrtnosti u besmrtnost, iz slabosti u moć, iz sramote u slavu i iz prirodnoga u duhovno stanje.

Na to je apostol mislio kada je rekao: „Evo, kazujem vam tajnu: nećemo svi spavati, ali svi ćemo se promijeniti, u trenutku, u treptaju oka, na posljednju trubu." Prema našem razumijevanju, posljednja truba, sedma u nizu simboličnih truba, počela je odjekivati 1874. godine, neposredno prije nego što je Gospodin preuzeo svoju veliku moć i počeo je primjenjivati, započeo svoju vladavinu. Njezin zvuk treba trajati do kraja Milenijskog doba, tisuću godina. „Promjena" živih članova Kristova tijela „u trenutku, u treptaju oka" doista će biti trenutačna za svakog pojedinca nakon što položi račune pred velikim Kraljem i bude prihvaćen kao sunasljednik u Kraljevstvu. Ali to ne podrazumijeva da će svi biti promijenjeni u istom trenutku. Naprotiv, sud nad živim članovima Crkve, ulazak mudrih djevica na kraju ovoga doba, bit će postupan proces; već traje više od dvadeset godina i još nije dovršen. Uključivat će odbacivanje „ludih djevica" i potpuno izbacivanje svakoga tko skine „svadbenu haljinu" Kristove pravednosti, kako pokazuje jedna od prispodoba.

Tako vidimo da je naš Gospodin odmah nakon preuzimanja krune u proljeće 1878. godine skupio k sebi one svoje svece, „svoje dragulje", koji su već bili uglačani, osposobljeni i pripremljeni te su spavali čekajući vrijeme uspostave Kraljevstva. Od tada se, jedan po jedan, njegovi vjerni sveci iz iste klase „dragulja" skupljaju k njemu kako završavaju svoj životni put. Ali kao što je bilo potrebno da naš Otkupitelj ne samo posveti svoj život do smrti nego i stvarno umre, tako je potrebno da se svaki član Kristova tijela ne samo posveti da bude mrtav s njim nego i stvarno umre. Već su smatrani mrtvima, ali to nije dovoljno. Gospodinove su riječi: „Budi vjeran do smrti i dat ću ti krunu života"; i ponovno: „Blaženi su mrtvi u Gospodinu [smatrani mrtvima, posvećeni do smrti] koji od sada umiru." I drugi biblijski tekstovi prorekli su da svi koji će pripadati Kristovu tijelu moraju, poput Glave, proći kroz vrata smrti. Tako je napisano: „Rekao sam: Vi ste bogovi [moćnici], svi ste sinovi Svevišnjega; SVI ćete UMRIJETI kao ljudi i pasti kao jedan od knezova." Dvojica knezova našeg roda bili su Adam i Krist Isus. Adam je otišao u smrt zbog neposlušnosti; Krist je kao žrtva za grijehe drugih ušao u smrt u poslušnosti. Članovi Crkve, Kristova tijela, njegova „braća", opravdani od adamske smrti vjerom u njegovu žrtvu, smatraju se sužrtvovateljima s njim u njegovoj smrti poslušnosti kako bi se smatrali i dionicima „njegova uskrsnuća", Prvog uskrsnuća, u božansku prirodu, slavu i sunasljedstvo. – Ps. 82:6, 7; Rim. 5:12, 17; 2. Pet. 1:4.

Ovdje smo dali samo najkraći mogući sažetak biblijskih dokaza da živimo u paruziji, prisutnosti, „danima Sina Čovječjega", u vremenu „žetve" ovoga doba te da je sada u tijeku djelo koje nas je Gospodin izravno i preko svojih apostola uputio očekivati. To je „pečaćenje" svetaca Boga Svevišnjega na njihovim čelima (Efež. 1:13, 14), davanje razumijevanja božanskog plana i njegovih vremena i razdoblja, zajedno sa sudom, odnosno ispitivanjem svih koji su se zavjetovali pripadati Gospodinu i položiti svoje živote u njegovoj službi. Svi koji odbiju živjeti u skladu sa svojim zavjetom, premda su zapečaćeni, blagoslovljeni i prosvijetljeni sadašnjom istinom, bit će, kako

razumijemo, odbačeni i ponovno bačeni „u vanjsku tamu" sa svijetom, da sudjeluju u velikom vremenu nevolje koje dolazi na njega. Također razumijemo da će izabrani broj uskoro biti dovršen i da će posljednji član klase uskoro primiti blagoslov slavne „promjene" iz smrtnosti u besmrtnost, u trenutku, u treptaju oka. Tada će veliko vrijeme nevolje izbiti svom snagom na svijet, brzo srušiti visoke, uzvišene i ohole te pripremiti svijet za vladavinu Kneza Mira.

Ovdje imamo barem dosljednost i sklad biblijskih tekstova koji u prošlosti nikada nisu bili tako usklađeni i koji se sada ne mogu uskladiti ni s jednoga drugog stajališta ni bilo kojim drugim tumačenjem. Ovdje imamo duhovno Mesijino Kraljevstvo sa svom moći, koje zamjenjuje duhovno Sotonino kraljevstvo, uspostavlja red i pravednost preko vlastitih zemaljskih zastupnika i ruši zemaljske zastupnike kneza tame. Mnogi su njegove sluge samo zato što je „bog ovoga svijeta [doba] zaslijepio umove onih koji ne vjeruju".

„ONI BEZ NAS NEĆE BITI UČINJENI SAVRŠENIMA." – HEB. 11:40. –

Usput napominjemo da će nakon skupljanja Crkve u slavu, kako je prethodno opisano, uslijediti uskrsnuće svetih iz prošlosti, „Abrahama, Izaka i Jakova i svih svetih proroka", u savršene zemaljske uvjete. Oni će biti „kneževi po svoj zemlji", vidljivi ljudima i predstavnici nevidljivoga, ali svemoćnoga duhovnog Kraljevstva, proslavljenoga Krista. Tako će izabrani predstavnici tjelesnog Izraela doista vladati svijetom i blagoslivljati ga kao predstavnici i zastupnici duhovnog Izraela, a izraelski će narod prvi odgovoriti na tako podignut Gospodinov stijeg. – Ps. 45:16; Rim. 11:25–31; Zah. 12:10.

Paruzija našega Gospodina (prisutnost u svijetu), koja je započela 1874. godine, nastavit će se do kraja Milenijskog doba. Ta se riječ ne odnosi samo na kratko razdoblje prisutnosti na početku Milenijskog doba: Kristova paruzija i paruzija njegove Crkve trajat će tijekom cijeloga doba. Ni epifanija ni apokalupsa neće biti iznenadan bljesak slavnoga svjetla; te riječi ne znače ni vidljivo pokazivanje Gospodinove osobe ili osoba njegove Crkve čovječanstvu. Sjetimo se njegovih riječi: „Još malo i svijet me više neće vidjeti." Sjetimo se i da će njegova Crkva biti njemu slična, a za njega je rečeno da je „izraz Očeve osobe"; napisano je da je on Kralj vječni, besmrtni, nevidljivi (1. Tim. 1:17). Neće biti potrebnije da svijet prirodnim očima vidi Gospodina i njegove proslavljene nego da vidi nebeskog Oca. Svijet će vidjeti zemaljske predstavnike Boga, Krista i Crkve kada „vidi Abrahama, Izaka i Jakova i sve svete proroke", jer će oni biti primjeri savršenoga čovještva, zemaljske slike nevidljivog Boga.

Gospodinova epifanija (blistavi sjaj) i njegova apokalupsa (razotkrivanje) započele su ubrzo nakon početka njegove paruzije. Blistavi sjaj njegove prisutnosti sada je vidljiv onima koji hode „u svjetlu", onima koji „nisu u tami sa svijetom". To je prosvjetljenje uma, očiju našega razumijevanja, a ne naših prirodnih očiju. Oči razumijevanja otvorene su nam da vidimo onoga koji je nevidljiv prirodnom vidu. Gospodinova epifanija već utječe i na svijet, premda ne preko očiju razumijevanja, jer ljudi nemaju oči za takve duhovne stvari. Ipak, blistavi sjaj Gospodinove prisutnosti utječe na cijeli tijek svijeta povećanjem znanja o svakoj temi, osobito zamjetnim od 1878. godine. Naposljetku će svim zaslijepljenima biti otvorene oči razumijevanja i

„SVAKO ĆE GA OKO VIDJETI."

Čak i mnogi koji ne pripadaju Stražarima zapažaju znakove našeg vremena i zapanjeni uzvikuju: Što znače ove stvari – ovaj izvanredan napredak posljednjih dana u znanosti, umjetnosti i mehaničkim izumima? Ovo nezadovoljstvo posljednjih dana usred obilja i raskoši? Ovaj porast broja milijunaša i siromaha? Ovaj rast golemih korporacija sa svjetskom moći i utjecajem? Zašto mase kritiziraju (sude) državne politike i javne osobe, njihove izjave i postupke kao nikada prije? Što znači to da, uz prividan porast bogatstva i broja članova u svim kršćanskim denominacijama, u svima raste nezadovoljstvo, sve veća sklonost kritiziranju vjerovanja, propovijedanja i svega ostaloga? Kako to da devet desetina propovjednika u svim denominacijama zna da njihovi slušatelji žele promjenu i da bi rado „krenuli dalje" kada bi znali kako poboljšati svoj položaj, čak i uz manje plaće?

Biblijski odgovor glasi: Došao je čas Božjega suda, vrijeme kada se „kršćanstvu", političkom, financijskom, društvenom i crkvenom, sudi, kada se ispituje na božanskoj vagi. Sveto pismo izjavljuje da će biti nađeno manjkavim i proglašeno nedostojnim dalje upravljati zemaljskim poslovima, koji će prema božanskom obećanju biti predani izabranom „malom stadu". – Luka 12:32.

Tajna je sada ista kao u židovskoj „žetvi", koju je Ivan objasnio riječima:

„MEĐU VAMA STOJI JEDAN KOJEGA NE POZNAJETE." – IVAN 1:26.

„Moje oči vide slavu Gospodinove prisutnosti;
On gazi tijesak u kojem je pohranjeno grožđe
gnjeva;
Vidim plamteću oluju njegova mača koji se hitro spušta:
Naš Kralj napreduje.
„Vidim njegove nadolazeće sudove kako obilaze svu zemlju,

Obećane znakove i uzdisaje što prethode drugom
rođenju;
Čitam njegovu pravednu presudu u prijestoljima
zemlje koja se ruše:
Naš Kralj napreduje.
„Vremena pogana završavaju jer njihovi su kraljevi
imali svoj dan;
I s njima će grijeh i tuga zauvijek nestati;
Jer Lav iz Judina plemena sada dolazi zavladati:
Naš Kralj napreduje.”

* * *

„Evo, stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas [kucanje] i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim, i on sa mnom.” – Otkr. 3:20.

